

Заједничка адвокатска канцеларија *Добрић*

Адвокати:

Владимир Љ. Добрић

Душан М. Васиљевић

Бранислав Маринковић

Ана Н. Деспотовић

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
21000 Нови Сад
Сутјеска 3

2. Ст. 9/2010

за

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено	
обично дана _____	Рно _____
Примерака _____	прилога _____
ПРИМЉЕНО 17. 06. 2022	
Таксирано са _____ дин. Без таксе	
Мањак таксе од _____ динара	
Број _____ 201 _____	Потпис _____
Време: _____	

Стечајни поверилац: Илија Девећ из Београда, ул. Виле Равијојле бр. 9, чији је пуномоћник Владимир Љ. Добрић, адвокат из Београда, Бирчанинова 15

Стечајни дужник: Аутотранспортно предузеће Војводина, акционарско друштво Нови Сад, Нови Сад, Новосадског партизанског одреда бр. 1а, кога заступа стечајни управник Никола Павловић

Жалба стечајног повериоца Илије Девећа

на решење стечајног већа Привредног суда у Новом Саду 2. Ст. 9/2010 од 01.06.2022.

Стечајни поверилац Илија Девећ је дана 13.06.2022. примио решење стечајног већа Привредног суда у Новом Саду 2. Ст. 9/2010 од 01.06.2022. и у законском року изјављује жалбу против наведеног решења из свих законских разлога, а нарочито због:

- погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања,
- битне повреде правила поступка,
- погрешне примене материјалног права.

Подносилац жалбе предлаже да другостепени суд усвоји жалбу и реши овај стечајни предмет тако што ће да укине решење стечајног судије 2 Ст. 9/2010. од 20.04.2022., решење стечајног већа 2. Ст. 9/2010 од 13.05.2022. и решење стечајног већа 2. Ст. 9/2010 од 01.06.2022., као и одбије предлог за брисање терета уписаних у лист непокретности бр. 11622 КО Нови Сад 1, на свим објектима саграђеним на парцели 3351/1 и са парцеле 3351/1.

О Б Р А З Л О Ж Е Њ Е

Решењем стечајног судије 2 Ст. 9/2010. од 20.04.2022. наложено је брисање терета уписаних у лист непокретности бр. 11622 КО Нови Сад 1, на свим објектима саграђеним на парцели 3351/1 и са парцеле 3351/1.

Стечајни поверилац је у законском року изјавио жалбу Привредном апелационом суду, са следећим образложењем:

„Побијано решење је донето без законског основа, јер одредба чл. 111. ст. 11. Закона о стечајном поступку не овлашћује стечајног судију за доношење решења којим се налаже брисање терета и забележби.

О наведеном се већ више пута изјаснио Привредни апелациони суд у решењима 8 Пвж 39/22 од 02.03.2022., 8 Пвж 42/22 од 02.03.2022., 8 Пвж 41/22 од 02.03.2022. (у свим наведеним решењима ПАС је навео: „Закон о стечајном поступку не прописује да се по извршеној продаји судском одлуком... налаже брисање терета у одговарајући регистар“. Слично, али детаљније образложење наведено је и у решењу Привредног апелационог суда 8 Пвж 414/21 од 22.09.2021.: „Закон о стечајном поступку не прописује да се по извршеној продаји судском одлуком... налаже брисање терета... Важећим Законом о стечају, а који се у конкретном поступку стечаја не примењује, као основ за стицање права својине над имовином која је купљена у поступку стечаја предвиђа решење суда којим се констатује да је извршена продаја и налаже упис брисања терета и упис одговарајућег права у корист купца“.

Решењем стечајног већа 2. Ст. 9/2010 од 13.05.2022. утврђено је да је у току стечајног поступка продата имовина стечајног дужника АТП „Војводина“ а.д. у стечају купцу MAT REAL ESTATE DOO Нови Сад и да је купац исплатио купопродајну цену, тако да су се створили услови за брисање свих терета. Потом је стечајно веће наложило брисање терета уписаних у лист непокретности бр. 11622 КО Нови Сад 1, на свим објектима саграђеним на парцели 3351/1 и са парцеле 3351/1.

Стечајни поверилац је изјавио жалбу и на наведено решење стечајног већа са следећим образложењем:

„Стечајно веће је приликом одлучивања неосновано утврдило своју апелациону надлежност (процесна незаконитост), а потом је и без законског основа у Закону о стечајном поступку прво донело утврђујући део решења, а потом неосновано наложило брисање терета.

Побијаним решењем стечајно веће је, као ненадлежни другостепени орган у стечајном поступку, **У ФОРМАЛНОМ СМИСЛУ УСВОЈИЛО ЖАЛБУ** стечајног повериоца Илије Девића која је изјављена на решење стечајног судије 2 Ст. 9/2010. од 20.04.2022. наводећи да преиначава првостепено решење, **А СУШТИНСКИ ЈЕ ПОТВРДИЛО ПРВОСТЕПЕНО РЕШЕЊЕ И НАЛОЖИЛО БРИСАЊЕ ТЕРЕТА** уписаних у лист непокретности бр. 11622 КО Нови Сад 1, на свим објектима саграђеним на парцели 3351/1 и са парцеле 3351/1. Да се ради о потврђивању првостепеног решења а не о његовом преиначењу, види се из изреке првостепеног решења стечајног судије, којим се такође одређује брисање наведеног терета, као и у ожалбеном решењу стечајног судије. Таква формулација изреке побијаног решења стечајног

већа указује да била намера да се створи привид да је стечајни поверилац Илија Девих успео у жалбеном поступку, те да нема правни интерес да се жали на решење стечајног већа, што указује да се ради о грубој повреди закона на штету стечајног повериоца Илије Девиха. Привредни апелациони суд је дужан да води рачуна не о речима које су коришћене у формулацији изреке побијаног решења, већ да утврди њихову праву садржину.

Стечајно веће је у образложењу навело да Закон о стечајном поступку, који се примењује у овом стечајном поступку, ни једном одредбом није прописао да стечајни судија може да наложи надлежној служби за катастар непокретности брисање терета, након извршене продаје имовине стечајног дужника, али није навео и да се то исто односи и на стечајно веће. Уместо тога, стечајно веће се позвало на одредбу чл. 401. ст. 1. т. 3. ЗПП (која овлашћује **другостепени суд** да одлучујући о жалби има право да првостепено решење преиначи или укине) у вези чл. 402. ЗПП (у поступку по жалби на пресуду сходно се примењују правила поступка жалбе на пресуду). Међутим, у образложењу побијаног решења се не наводи:

- како је утврђена надлежност стечајног већа за одлучивање по жалби и
- у којој законској одредби је стечајно веће пронашло основ да може да налаже брисање терета из надлежног регистра (уместо стечајног судије, који у складу са законом такође нема овлашћења за то).

На основу образложења стечајног већа проистиче да стечајно веће сматра да на основу Закона о стечајном поступку, који се примењује у овом стечајном поступку, стечајни судија није надлежан да налаже брисање терета из одговарајућих регистра, не наводећи да ли таква надлежност постоји за стечајно веће. Да би стечајно веће могло да, уместо стечајног судије, наложи брисање терета, у образложењу је морало да наведе законску одредбу (Закона о стечајном поступку) на основу које је стечајно веће овлашћено да одреди брисање терета.

Уместо тога, стечајно веће се позвало на сходну примену одредаба чл. 401. ст. 1. т. 3. у вези чл. 402. ЗПП, које на општи начин регулишу могућност преиначења првостепене одлуке. Стечајно веће није применило правило из чл. 394. ЗПП које прописује да се првостепена одлука може преиначити само у следећим случајевима: 1) ако је на основу расправе другостепени суд утврдио другачије чињенично стање него што је оно у првостепеној пресуди (стечајно веће није чињенично стање утврђивало на основу расправе, нити је уопште утврђивало релевантно чињенично стање за побијану одлуку), 2) ако је првостепени суд погрешно оценио исправе или посредно извео доказе, а одлука првостепеног суда је заснована искључиво на тим доказима (што није случај у овом ожалбеном предмету), 3) ако је првостепени суд из чињеница које је утврдио извео неправилан закључак о постојању других чињеница на којима је заснована пресуда (што није случај у овом ожалбеном предмету) и 4) ако другостепени суд сматра да је чињенично стање у првостепеној пресуди правилно утврђено, али да је првостепени суд погрешно применио материјално право (стечајно веће није навело ниједну одредбу материјалног права на којој заснива другостепено решење).

Стечајно веће је неправилно применило и чл. 395. ЗПП јер се **другостепеном одлуком не може преиначити првостепена одлука на штету странке која се жалила**. По природи ствари, преиначење првостепеног решења приликом одлучивања по жалби значи да се првостепено решење мења у корист жалиоца. У конкретном случају, стечајно веће је суштински поновило

налог из првостепеног решења о брисању терета, односно формално усвајајући жалбу суштински поступило на штету жалиоца.

Такво поступање стечајног већа пример је незаконитог поступања, како у погледу незаконитог заснивања надлежности за одлучивање о жалби стечајног повериоца, тако и у погледу грубе повреде материјалног права.

... Према одредби чл. 32. ст. 1. Закона о стечајном поступку против решења се може изјавити жалба стечајном већу уколико је овим законом одређена апелациона надлежност стечајног већа, одн. другостепеном суду ако овим законом није другачије одређено. Дакле, стечајно веће је надлежно да одлучује о жалби на решење стечајног судије само у случајевима који су изричито одређени Законом о стечајном поступку, а другостепени суд је увек надлежан да одлучује о жалби, осим ако Законом о стечајном поступку његова надлежност није искључена или одређена у корист стечајног већа. Сходно наведеном, другостепени суд је увек надлежан да одлучује о жалби (општа надлежност) осим уколико је прописана апелациона надлежност стечајног већа (посебна надлежност). Како стечајно веће није навело одредбу Закона о стечајном поступку на основу које је утврђена његова апелациона надлежност, то је побијано решење донео ненадлежни другостепени орган. Такав став постоји и у решењу Привредног апелационог суда 8 Пвж 275/20 од 28.01.2021, према коме се судском одлуком не може утврђивати да је извршена продаја, а доследно томе ни да су наступиле правне последице такве продаје.

Погрешна примена правила поступка не састоји се само у узурпацији надлежности да се одлучује о изјављеној жалби, већ и у нејасној изреци, која је противречна сама себи и образложењу побијаног решења. Стечајно веће је навело да је основана жалба стечајног повериоца Илије Девића, уз истовремену одлуку о преиначењу решења стечајног судије, да би потом у делу решавања како се врши преиначење побијаног решења – стечајно веће практично донело решење истоветно преиначеном решењу стечајног судије. У оба случаја наложено је брисање терета из надлежног регистра. На тај начин изрека решења стечајног већа садржи противречност да се првостепено решење мења (преиначава) и истовремено се одлучује на исти начин на који је одлучено у првостепеном решењу. Поред тога, изрека нема никакве везе са образложењем решења стечајног већа, јер се у образложењу наводи да не постоји основ у Закону о стечајном поступку за доношење решења о брисању терета, да би се изреком управо наложило брисање терета. Ова **процесна конфузија** није случајна, јер се у изреци побијаног решења стечајног већа наводи да се усваја жалба стечајног повериоца, што би значило да је стечајни поверилац успео у жалбеном поступку и да нема правног интереса да оспорава одлуку стечајног већа. Међутим, другостепени суд није везан формулацијом изреке побијаног решења, већ је дужан да утврди правно дејство тог решења, а правно дејство се своди на потврђивање првостепеног решења – налагање брисања терета из одговарајућих евиденција...

Стечајно веће је погрешно применило и материјално право. Жалба стечајног повериоца заснива се на правном ставу Привредног апелационог суда из решења 8 Пвж 39/22 од 02.03.2022, 8 Пвж 42/22 од 02.03.2022. и 8 Пвж 41/22 од 02.03.2022. у којима је наведено: „**Закон о стечајном поступку не прописује да се по извршеној продаји судском одлуком... налаже брисање терета у одговарајући регистар**“. Слично, али детаљније образложење наведено је и у решењу Привредног апелационог суда 8 Пвж 414/21 од 22.09.2021. године: „**Закон о стечајном поступку не прописује да се по извршеној продаји судском одлуком... налаже брисање терета**... Важећим Законом о стечају, а који се у конкретном поступку стечаја не примењује,

као основ за стицање права својине над имовином која је купљена у поступку стечаја предвиђа решење суда којим се констатује да је извршена продаја и налаже упис брисања терета и упис одговарајућег права у корист купца“. Дакле, у наведеним одлукама Привредног апелационог суда јасно је изражен став да према Закону о стечајном поступку суд није надлежан ни да констатује да је извршена продаја (као и да је купац платио цену и да су се створили услови за брисање терета), нити је надлежан да налаже брисање терета из надлежних регистра.

Стечајно веће цитира део тог правног става Привредног апелационог суда, наводећи да ниједном одредбом Закона о стечајном поступку није прописано да стечајни судија налаже брисање терета, али изоставља да наведе да се судском одлуком не може наложити брисање терета, што значи да такву одлуку не може донети не само стечајни судија, већ ни стечајно веће. На основу тако (непотпуно) цитираног става Привредног апелационог суда, стечајно веће је могло донети само одлуку да се укида првостепено решење или да се оно преиначава тако што ће се предлог за брисање терета одбити као неоснован. Међутим, стечајно веће одлучује да и оно донесе судску одлуку којом се налаже брисање терета.“

Стечајно веће је донело ново решење 2. Ст. 9/2010 од 01.06.2022. којим је одбацило жалбу стечајног повериоца Илије Девића изјављену на решење стечајног већа 2. Ст. 9/2010 од 13.05.2022. са образложењем:

- да је побијано решење донето у оквиру апелационе надлежности стечајног већа (чл. 11. ст. 1. т. 9, а у вези чл. 32. ст. 1. Закона о стечајном поступку), а имајући у виду да је стечајни судија у поуци о правном леку навео да се жалба изјављује стечајном већу (а не Привредном апелационом суду),
- да је побијаним решењем усвојена жалба стечајног повериоца Илије Девића и
- да је доношењем другостепеног решења исцрпљена двостепеност поступка.

Одредбом чл. 11. ст. 1. т. 9. Закона о стечајном поступку одређено је делокруг стечајног већа тако да поред изричито одређених овлашћења наведених у т. 1-8, може да обавља и друге послове одређене овим законом. Ова одредба се не примењује јер је апелациона надлежност изричито регулисана одредбом чл. 32. ст. 1. Закона о стечајном поступку. Према овој одредби ротив решења (стечајног судије) се може изјавити жалба стечајном већу уколико је овим законом одређена апелациона надлежност стечајног већа, одн. другостепеном суду ако овим законом није другачије одређено. Дакле, стечајно веће је надлежно да одлучује о жалби на решење стечајног судије само у случајевима који су изричито одређени Законом о стечајном поступку, а другостепени суд је увек надлежан да одлучује о жалби, осим ако Законом о стечајном поступку његова надлежност није искључена или одређена у корист стечајног већа. Сходно наведеном, другостепени суд (Привредни апелациони суд) је увек надлежан да одлучује о жалби (општа надлежност) осим уколико је прописана апелациона надлежност стечајног већа (посебна надлежност). Како стечајно веће није навело одредбу Закона о стечајном поступку на основу које је утврђена његова апелациона надлежност, то је побијано решење донео ненадлежни другостепени орган.

Такав став постоји и у решењу Привредног апелационог суда 8 Пвж 275/20 од 28.01.2021., којим је укинута решење стечајног већа Привредног суда у Новом Саду 2 Ст. 9/2010 од 30.06.2020. Привредни апелациони суд је у образложењу решења 8 Пвж 275/20 од 28.01.2021. у погледу разлога за укидање решења стечајног већа навео: „Одредбом чл. 32. ст. 1. Закона о

стечајном поступку прописано је да се против решења може изјавити жалба, стечајном већу уколико је овим законом одређена апелациона надлежност стечајног већа, односно другостепеном суду, ако овим законом није другачије одређено. Како је у конкретном случају жалба изјављена против решења стечајног судије, донетог у складу са овлашћењима стечајног судије прописаним одредбом чл. 139. Закона о стечајном поступку, а који члан не прописује апелациону надлежност стечајног већа првостепеног суда, то произилази да је за одлучивање по жалби на решење стечајног судије из чл. 139. Закона о стечају, надлежан другостепени суд. Из тих разлога другостепени суд је ценио да је решење стечајног већа првостепеног суда Ст. 9/10 од 30.06.2020. године донето погрешном применом одредби Закона о стечајном поступку, из којих разлога је ставом првим изреке исто укинута“.

Првостепено решење стечајног судије 2 Ст. 9/2010. од 20.04.2022. донето је на основу чл. 111. ст. 11. Закона о стечајном поступку. Одредба чл. 111. ст. 11. Закона о стечајном поступку не регулише овлашћење нити стечајног судије, нити стечајног већа за доношење решења којим се констатује продаја стечајне имовине и налаже брисање терета из надлежних евиденција. Дакле, у сваком случају, наведеном законском одредбом није предвиђена апелациона стечајног већа првостепеног суда.

Апелациона надлежност стечајног већа првостепеног суда се не може се установити супротно Закону о стечајном поступку, нити погрешна поука о правном леку може искључити апелациону надлежност Привредног апелационог суда која је као правило утврђена чл. 32. ст. 1. Закона о стечајном поступку.

Околност да стечајно већа поново неосновано утврђује своју апелациону надлежност (као и у случају доношења решења 2 Ст. 9/2010 од 30.06.2020.), као што стечајни судија већ трећи пут супротно ставу Привредног апелационог суда исказаног у решењима 8 Пвж 39/22 од 02.03.2022., 8 Пвж 42/22 од 02.03.2022., 8 Пвж 41/22 од 02.03.2022. и 8 Пвж 414/21 од 22.09.2021. доноси решење о брисању терета са непокретности, јасно показује да стечајни судија и стечајно веће Привредног суда у Новом Саду сматрају да их не обавезују одлуке Привредног апелационог суда.

Није основан навод да је стечајно веће побијаним решењем усвојило жалбу стечајног повериоца Илије Девића, те да је таквом одлуком исцрпљен другостепени поступак. Без обзира да ли је стечајно веће формално усвојило жалбу а у стварности је жалбу одбило, свака одлука стечајног већа као ненадлежног органа за одлучивање по жалби на решење стечајног судије је погрешна, одн. незаконита. Међутим, овакво образложење стечајног већа је својеврсна злоупотреба права од стране стечајног већа, имајући у виду да је стечајно веће у образложењу решења 2. Ст. 9/2010 од 13.05.2022. правилно цитирало одредбу чл. 111. ст. 11. Закона о стечајном поступку и на основу тога извело правилан закључак да „Закон о стечајном поступку, који се примењује у овом стечајном предмету, ни једном одредбом није прописао да стечајни судија налаже надлежној служби за катастар непокретности брисање терета након извршене продаје имовине стечајног дужника,“ да би у изреци решења наложило управо брисање терета из катастра непокретности, не наводећи за то било који основ у закону. Део изреке решења стечајног већа да се преиначавља решење стечајног судије на начин да се прво констатује да је извршена продаја и да је купац исплатио купопродајну цену, а потом да се налаже брисање терета је у супротности са образложењем тог истог решења да за то не постоји законски основ у Закону о стечајном поступку. Поред тога, део изреке решења стечајног већа да се усваја жалба стечајног

повериоца Илије Девића која се заснива на основном разлогу да ни стечајни судија нити стечајно веће немају законског основа за доношења решења којим констатују наведене чињенице, а посебно којим налажу брисање терета, може логични да има за последицу само укидање првостепеног решења као незаконитог, а не његово мењање (преиначење), којим суштински објашњава (кроз констатацију продаје и плаћања купопродајне цене) разлоге зашто поново налаже брисање терета (исто као у првостепеном решењу).

Није основан део побијаног решења стечајног већа да је одлучивањем по жалби на решење стечајног судије од стране (неовлашћеног) стечајног већа исцрпљен другостепени поступак, јер стечајно веће није било овлашћено да одлучује о жалби у којој је било означено да се изјављује Привредном апелационом суду.

Због свега наведеног, стечајно веће је погрешно применило одредбу чл. 387. ст. 1. т. 1. ЗПП (одбацивање жалбе као неблагоприятне, непотпуне или недозвољене). У конкретном случају, жалба је била изјављена у законском року, била је потпуна и дозвољена. Погрешно заснована апелациона надлежност стечајног већа првостепеног суда је апсолутно битна повреда правила поступка која сваку одлуку стечајног већа чини погрешном, па и одлуку о одбацивању жалбе у овом предмету.

Стечајни поверилац предлаже да Привредни апелациони суд усвоји жалбу као основану.

Београд, 17.06.2022.

Пуномоћник Илије Девића
Владимир Јб. Добрић, адв.

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
11000 БЕОГРАД, Барутнички пут 15
Телефон: (011) 3637-519
МАР 1 18 11001 0

13. 06. 2022

Република Србија
ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
2. Ст.9/2010
01.06.2022. године
Нови Сад

Привредни суд у Новом Саду, у већу састављеном од судије Слободанке Комшић, председника већа, и судија Гордане Војновић Јовановић и Цревар Горана, чланова већа, у поступку стечаја над стечајним дужником АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД У СТЕЧАЈУ, са МБ 08041750 ПИБ100239349, Нови Сад, Новосадског партизанског одреда 1/А, решавајући по жалби Илије Девића из Београда, кога заступа Владимир Љ. Добрић, адвокат из Београда, Бирчанинова 15, изјављеним против решења стечајног већа Привредног суда у Новом Саду 2 Ст 9/2010 од 13.05.2022. године, на седници већа одржаној дана 01. јуна 2022. године, донео је следеће

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба стечајног повериоца Илије Девића, против решења стечајног већа Привредног суда у Новом Саду 2 Ст 9/2010 од 13.05.2022. године.

Образложење

Побијаним решењем стечајног већа Привредног суда у Новом Саду 2 ст 9/2010 од 13.05.2022. године, усвојена је жалба стечајног повериоца Илије Девића изјављена против решења стечајног судије, и решење стечајног судије 2 Ст 9/2010 од 20.04.2022. године, је преиначено, тако што је у ставу један, утврђено да је у току стечајног поступка продата имовина стечајног дужника да је у току стечајног поступка продата имовина стечајног дужника АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД- У СТЕЧАЈУ, МБ 08041750 ПИБ 100239349, уписана у лист непокретности број 11622 КО Нови Сад I, објекти саграђени на парцели 3351/1, и парцела 3351/1, купцу MAT-REAL ESTATE DOO NOVI SAD, МБ 21027103, да је купац исплатио купопродајну цену у целости, тако да су се стекли услови за брисање свих терета, а у ставу два, бришу се терети уписани у лист непокретности број 11622 КО Нови Сад I, на објекатима саграђеним на парцели 3351/1, и са парцеле број 3351/1.

Жалбом од 23.05.2022. године, наведено решење побија стечајни поверилац Илија Девић из Београда, из свих законом прописаних разлога.

Стечајни поступак над стечајним дужником Аутотранспортно предузеће „Војводина“ АД Нови Сад-у стечају, спроводи у складу са одредбама Законом о стечајном поступку (Службени гласник Републике Србије 84/2004 и 85/2005).

Како је побијано решење донело стечајно веће, као орган стечајног поступка над стечајним дужником Аутотранспортно предузеће „Војводина“ АД Нови Сад-у стечају, на основу својих овлашћења из члана 11. став 1. тачка 9) а у вези са одредбом члана 32. став 1. Закона о стечајном поступку, а у оквиру своје апелационе надлежности, јер је истим одлучио по жалби која је наведена као правни лек на одлуку стечајног судије, и жалбу стечајног повериоца Илије Девића из Београда усвојио, то је доношењем побијаног решења исцрпљена двостепеност поступка, одлучивањем стечајног већа по правном леку, тако да жалба против истог решења Привредном апелационом суду, није дозвољена.

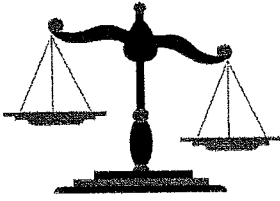
Следом испред наведеног, стечајно веће жалбу стечајног повериоца Илије Девића из Београда, одбацује као недозвољену, на основу члана 387. став 1. тачка 1) Закона о парничном поступку, а у вези са одредбом члана 5. Закона о стечајном поступку.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

*Против овог решења може се изјавити
жалба у року од 8 дана од дана пријема
преписа решења, жалба се подноси
Привредном апелационом суду,
а путем свог суда.*

ПРЕДСЕДНИК СТЕЧАЈНОГ ВЕЋА

Заједничка адвокатска канцеларија **Добрић**

Адвокати:

Владимир Љ. Добрић
Бранислав Маринковић

Душан М. Васиљевић
Ана Н. Деспотовић

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
21000 Нови Сад
Сутјеска 3

2. Ст. 9/2010

за

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено	
обично дана _____ Рно _____	
Примерака _____ прилога _____	
ПРИМЉЕНО 23. 05. 2022	
Таксирано са _____ дин. Без таксе	
Мањак таксе од _____ динара	
Број _____ 201 _____ Потпис _____	
Време: _____	

Стечајни поверилац: Илија Девећ из Београда, ул. Виле Равијојле бр. 9, чији је пуномоћник Владимир Љ. Добрић, адвокат из Београда, Бирчанинова 15

Стечајни дужник: Аутотранспортно предузеће Војводина, акционарско друштво Нови Сад, Нови Сад, Новосадског партизанског одреда бр. 1а, кога заступа стечајни управник Никола Павловић

Жалба стечајног повериоца Илије Девећа
на решење стечајног већа Привредног суда у Новом Саду 2. Ст. 9/2010 од 13.05.2022.

Стечајни поверилац Илија Девећ је дана 20.05.2022. године примио решење стечајног већа Привредног суда у Новом Саду 2. Ст. 9/2010 од 13.05.2022. и у законском року изјављује жалбу против наведеног решења из свих законских разлога, а нарочито због:

- погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања,
- битне повреде правила поступка,
- погрешне примене материјалног права.

Подносилац жалбе предлаже да другостепени суд усвоји жалбу и реши овај стечајни предмет тако што ће да укине решење стечајног судије 2 Ст. 9/2010. од 20.04.2022. и решење стечајног већа 2. Ст. 9/2010 од 13.05.2022. и одбије предлог за брисање терета уписаних у лист непокретности бр. 11622 КО Нови Сад 1, на свим објектима саграђеним на парцели 3351/1 и са парцеле 3351/1.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Решењем стечајног судије 2 Ст. 9/2010. од 20.04.2022. наложено је брисање терета уписаних у лист непокретности бр. 11622 КО Нови Сад 1, на свим објектима саграђеним на парцели 3351/1 и са парцеле 3351/1.

Решењем стечајног већа 2. Ст. 9/2010 од 13.05.2022. утврђено је да је у току стечајног поступка продата имовина стечајног дужника АТП „Војводина“ а.д. у стечају купцу MAT REAL ESTATE DOO Нови Сад и да је купац исплатио купопродајну цену, тако да су се створили услови за брисање свих терета. Потом је стечајно веће наложило брисање терета уписаних у лист непокретности бр. 11622 КО Нови Сад 1, на свим објектима саграђеним на парцели 3351/1 и са парцеле 3351/1.

Стечајно веће је приликом одлучивања неосновано утврдило своју апелациону надлежност (процесна незаконитост), а потом је и без законског основа у Закону о стечајном поступку прво донело утврђујући део решења, а потом неосновано наложило брисање терета.

Побијаним решењем стечајно веће је, као ненадлежни другостепени орган у стечајном поступку, У ФОРМАЛНОМ СМИСЛУ УСВОЈИЛО ЖАЛБУ стечајног повериоца Илије Девића која је изјављена на решење стечајног судије 2 Ст. 9/2010. од 20.04.2022. наводећи да преиначава првостепено решење, А СУШТИНСКИ ЈЕ ПОТВРДИЛО ПРВОСТЕПЕНО РЕШЕЊЕ И НАЛОЖИЛО БРИСАЊЕ ТЕРЕТА уписаних у лист непокретности бр. 11622 КО Нови Сад 1, на свим објектима саграђеним на парцели 3351/1 и са парцеле 3351/1. Да се ради о потврђивању првостепеног решења а не о његовом преиначењу, види се из изреке првостепеног решења стечајног судије, којим се такође одређује брисање наведеног терета, као и у ожалбеном решењу стечајног судије. Таква формулација изреке побијаног решења стечајног већа указује да била намера да се створи привид да је стечајни поверилац Илија Девић успео у жалбеном поступку, те да нема правни интерес да се жали на решење стечајног већа, што указује да се ради о грубој повреди закона на штету стечајног повериоца Илије Девића. Привредни апелациони суд је дужан да води рачуна не о речима које су коришћене у формулацији изреке побијаног решења, већ да утврди њихову праву садржину.

Стечајно веће је у образложењу навело да Закон о стечајном поступку, који се примењује у овом стечајном поступку, ни једном одредбом није прописао да стечајни судија може да наложи надлежној служби за катастар непокретности брисање терета, након извршене продаје имовине стечајног дужника, али није навео и да се то исто односи и на стечајно веће. Уместо тога, стечајно веће се позвало на одредбу чл. 401. ст. 1. т. 3. ЗПП (која овлашћује другостепени суд да одлучујући о жалби има право да првостепено решење преиначи или укине) у вези чл. 402. ЗПП (у поступку по жалби на пресуду сходно се примењују правила поступка жалбе на пресуду). Међутим, у образложењу побијаног решења се не наводи:

- како је утврђена надлежност стечајног већа за одлучивање по жалби и
- у којој законској одредби је стечајно веће пронашло основ да може да налаже брисање терета из надлежног регистра (уместо стечајног судије, који у складу са законом такође нема овлашћења за то).

На основу образложења стечајног већа проистиче да стечајно веће сматра да на основу Закона о стечајном поступку, који се примењује у овом стечајном поступку, стечајни судија није надлежан да налаже брисање терета из одговарајућих регистара, не наводећи да ли таква надлежност постоји за стечајно веће. Да би стечајно веће могло да, уместо стечајног судије, наложи брисање терета, у образложењу је морало да наведе законску одредбу (Закона о стечајном поступку) на основу које је стечајно веће овлашћено да одреди брисање терета.

Уместо тога, стечајно веће се позвало на сходну примену одредаба чл. 401. ст. 1. т. 3. у вези чл. 402. ЗПП, које на општи начин регулишу могућност преиначења првостепене одлуке. Стечајно веће није применило правило из чл. 394. ЗПП које прописује да се првостепена одлука може преиначити само у следећим случајевима: 1) ако је на основу расправе другостепени суд утврдио другачије чињенично стање него што је оно у првостепеној пресуди (стечајно веће није чињенично стање утврђивало на основу расправе, нити је уопште утврђивало релевантно чињенично стање за побијану одлуку), 2) ако је првостепени суд погрешно оценио исправе или посредно извео доказе, а одлука првостепеног суда је заснована искључиво на тим доказима (што није случај у овом ожалбеном предмету), 3) ако је првостепени суд из чињеница које је утврдио извео неправилан закључак о постојању других чињеница на којима је заснована пресуда (што није случај у овом ожалбеном предмету) и 4) ако другостепени суд сматра да је чињенично стање у првостепеној пресуди правилно утврђено, али да је првостепени суд погрешно применио материјално право (стечајно веће није навело ниједну одредбу материјалног права на којој заснива другостепено решење).

Стечајно веће је неправилно применило и чл. 395. ЗПП јер се другостепеном одлуком не може преиначити првостепена одлука на штету странке која се жалила. По природи ствари, преиначење првостепеног решења приликом одлучивања по жалби значи да се првостепено решење мења у корист жалиоца. У конкретном случају, стечајно веће је суштински поновило налог из првостепеног решења о брисању терета, односно формално усвајајући жалбу суштински поступило на штету жалиоца.

Такво поступање стечајног већа пример је незаконитог поступања, како у погледу незаконитог заснивања надлежности за одлучивање о жалби стечајног повериоца, тако и у погледу грубе повреде материјалног права.

У правној поуци решења стечајног судије 2 Ст. 9/2010. од 20.04.2022. правилно је наведено да о жалби одлучује Привредни апелациони суд. Није јасно како је ожалбено решење доспело у стечајно веће, те зашто је стечајно веће узурпирало право да уместо Привредног апелационог суда одлучује о жалби стечајног повериоца Илије Девића. Да ли је у овом случају стечајни судија супротно поуци о правном леку доставио ожалбени предмет на одлучивању стечајном већу или је стечајно веће својевољно „пресрело“ жалбу на путу до Привредног апелационог суда? О томе нема навода у образложењу побијаног решења стечајног већа. Да недоумица буде још већа, стечајно веће се није ни потрудило да у образложењу решења наведе законски основ према коме је овлашћено да одлучује о жалби.

Према одредби чл. 32. ст. 1. Закона о стечајном поступку против решења се може изјавити жалба стечајном већу уколико је овим законом одређена апелациона надлежност стечајног већа, одн. другостепеном суду ако овим законом није другачије одређено. Дакле, стечајно веће је надлежно да одлучује о жалби на решење стечајног судије само у случајевима који су изричито

одређени Законом о стечајном поступку, а другостепени суд је увек надлежан да одлучује о жалби, осим ако Законом о стечајном поступку његова надлежност није искључена или одређена у корист стечајног већа. Сходно наведеном, другостепени суд је увек надлежан да одлучује о жалби (општа надлежност) осим уколико је прописана апелациона надлежност стечајног већа (посебна надлежност). Како стечајно веће није навело одредбу Закона о стечајном поступку на основу које је утврђена његова апелациона надлежност, то је побијано решење донео ненадлежни другостепени орган. Такав став постоји и у решењу Привредног апелационог суда 8 Пвж 275/20 од 28.01.2021, према коме се судском одлуком не може утврђивати да је извршена продаја, а доследно томе ни да су наступиле правне последице такве продаје.

Погрешна примена правила поступка не састоји се само у узурпацији надлежности да се одлучује о изјављеној жалби, већ и у нејасној изреци, која је противречна сама себи и образложењу побијаног решења. Стечајно веће је навело да је основана жалба стечајног повериоца Илије Девића, уз истовремену одлуку о преиначењу решења стечајног судије, да би потом у делу решавања како се врши преиначење побијаног решења – стечајно веће практично донело решење истоветно преиначеном решењу стечајног судије. У оба случаја наложено је брисање терета из надлежног регистра. На тај начин изрека решења стечајног већа садржи противречност да се првостепено решење мења (преиначава) и истовремено се одлучује на исти начин на који је одлучено у првостепеном решењу. Поред тога, изрека нема никакве везе са образложењем решења стечајног већа, јер се у образложењу наводи да не постоји основ у Закону о стечајном поступку за доношење решења о брисању терета, да би се изреком управо наложило брисање терета. Ова процесна конфузија није случајна, јер се у изреци побијаног решења стечајног већа наводи да се усваја жалба стечајног повериоца, што би значило да је стечајни поверилац успео у жалбеном поступку и да нема правног интереса да оспорава одлуку стечајног већа. Међутим, другостепени суд није везан формулацијом изреке побијаног решења, већ је дужан да утврди правно дејство тог решења, а правно дејство се своди на потврђивање првостепеног решења – налагање брисања терета из одговарајућих евиденција. Изрека побијаног решења стечајног већа је толико неправилна и незаконита да може довести и до неправичне примене права, одн. повреде права на правично суђење, које је гарантовано не само Уставом РС, већ и Европском конвенцијом о људским правима и слободама, о чему ће детаљније образложење бити дато у даљем тексту.

Стечајно веће је погрешно применило и материјално право. Жалба стечајног повериоца заснива се на правном ставу Привредног апелационог суда из решења 8 Пвж 39/22 од 02.03.2022, 8 Пвж 42/22 од 02.03.2022. и 8 Пвж 41/22 од 02.03.2022. у којима је наведено: „Закон о стечајном поступку не прописује да се по извршеној продаји судском одлуком... налаже брисање терета у одговарајући регистар“. Слично, али детаљније образложење наведено је и у решењу Привредног апелационог суда 8 Пвж 414/21 од 22.09.2021. године: „Закон о стечајном поступку не прописује да се по извршеној продаји судском одлуком... налаже брисање терета... Важећим Законом о стечају, а који се у конкретном поступку стечаја не примењује, као основ за стицање права својине над имовином која је купљена у поступку стечаја предвиђа решење суда којим се констатује да је извршена продаја и налаже упис брисања терета и упис одговарајућег права у корист купца“. Дакле, у наведеним одлукама Привредног апелационог суда јасно је изражен став да према Закону о стечајном поступку суд није надлежан ни да констатује да је извршена продаја (као и да је купац платио цену и да су се створили услови за брисање терета), нити је надлежан да налаже брисање терета из надлежних регистра.

Стечајно веће цитира део тог правног става Привредног апелационог суда, наводећи да ниједном одредбом Закона о стечајном поступку није прописано да **стечајни судија** налаже брисање терета, али изоставља да наведе да се **судском одлуком не може наложити брисање терета**, што значи да такву одлуку не може донети не само стечајни судија, већ ни стечајно веће. На основу тако (непотпуно) цитираног става Привредног апелационог суда, стечајно веће је могло донети само одлуку да се укида првостепено решење или да се оно преиначава тако што ће се предлог за брисање терета одбити као неоснован. Међутим, стечајно веће одлучује да и оно донесе судску одлуку којом се налаже брисање терета.

Стечајно веће дакле није навело правни основ за доношење оспореног решења како у процесном, тако и у материјалном смислу. Прецизније речено, стечајно веће је знало да правни основ за оспорено решење не постоји, као и да није надлежно за одлучивање по жалби, а ипак се упустило у одлучивање у меритуму о предмету поводом кога је донето првостепено решење и о самој жалби. Поставља се питање: који је разлог за то? Три пута до сада је стечајни судија доносио решење о брисању терета и два пута је Привредни апелациони суд укидао наведена решења. Да ли је ово био начин да се избегне да Привредни апелациони суд одлучује о трећој жалби по истом питању – да ли је стечајни суд (стечајни судија или стечајно веће) по основу Закона о стечајном поступку овлашћен да доноси решење о брисању терета? Да ли је то био начин да се стечајни поверилац Илија Девећ онемогући да преиспитује такву одлуку пред надлежним Привредним апелационим судом? Да ли је на описани начин требало створити услове да решење стечајног судије о брисању терета постане правноснажно и подобно за брисање терета у надлежном регистру? Ако је то тако, зашто то ради стечајни суд, када зна да је то незаконито? Таквим поступањем се не само погрешно примењује закон у процесном и материјалном смислу, већ се уништава поверење грађана у правосудје. Каква је разлика између неовлашћеног одлучивања стечајног већа по жалби стечајног повериоца Илије Девећа и ситуације да је о жалби одлучивао случајни пролазник испред Привредног суда у Новом Саду. У оба случаја би одлука о жалби била донета од лица које није законом овлашћено за одлучивање, односно које одлучује незаконито, с тим што би се случајни пролазник могао оправдати да га је нпр. стечајни поверилац Илија Девећ замолио да он одлучи о жалби и да је хтео да му учини услугу, а да лично није упознат са одредбама Закона о стечајном поступку. Какво оправдање може наћи стечајно веће? Да ли га је купац непокретности или неко трећи замолио да донесе побијано решење? Зашто се побијано решење доставља купцу непокретности? Ако се побијано решење може донети по основу молбе, без обзира на одредбе Закона о стечајном поступку, нестаје граница између законитости и безакоња. Нестаје независност и непристрасност суда као институције од највећег поверења грађана. Руши се темељ правног система. Зашто се све ово дешава у предмету који је под мониторингом Европске комисије?

Побијано решење стечајног већа донето је неправилном и неправичном применом права уз арбитражно поступање суда и уз повреду права на образложену судску одлуку, што су појавни облици повреде права на правично суђење.

Забрана арбитражности је резултат повећане осетљивости јавности на потребу спровођења правде. Забрана арбитражног одлучивања односи се пре свега на независност и непристрасност судија. Међутим, арбитражност постоји и када одлука **формално садржи део који се означава као „образложење“** али не садржи конкретне индивидуализоване разлоге на основу којих

је донета одлука (случај неутврђивања услова за избор на сталну судијску функцију у Одлукама Уставног суда Републике Србије VIIIУ-534/2011 од 11.07.2012. и VIIIУ-421/2011 од 18.07.2012.). У предмету *Трицовици против Црне Горе* (случај бр. 80104/13, пресуда од 07.11.2017.) Европски суд за људска права (даље: ЕСЉП) је нашао да је повређено право на правично суђење због тога што је пресуда Вишег суда била произвољна јер није садржала образложење зашто члан Закона о парничном поступку о истицању рока за подношење тужбе првог радног дана после националног празника не важи у том случају. У конкретном случају, стечајно веће није навело ниједан законски основ по којем би стечајно веће било надлежно да одлучује по жалби и још важније, по којем би стечајно веће било надлежно да налаже брисање терета.

ЕСЉП је навео да арбитражност постоји када одлука није донета по утврђеној процедури (видети случај *Zand v. Austria*, случај бр. 7360/76, пресуда од 16.05.1977, ст. 77). У конкретном случају, другостепену одлуку је донело ненадлежно стечајно веће, а не Привредни апелациони суд.

У предмету *Анђелковић против Србије* (случај бр. 1401/08, пресуда од 09.04.2013, ст. 27.) ЕСЉП је навео: „Штавише, веза између утврђених чињеница, права које је примењено и исхода поступка, у потпуности непостоји у спорној пресуди. Суд, према томе, налази да се таква произвољна одлука Окружног суда своди на ускраћивање правде у случају подносиоца представке (види, у контексту оцене доказа случај *Khamidov против Русије*, број 72118/01, став 175., 15. новембар 2007....)“. У конкретном случају, такође не постоји веза између утврђених чињеница и примењеног права. Побијано решење је дакле пример арбитражне примене Закона о стечајном поступку.

Право на образложену одлуку је утврђено као основни вид права на правично суђење у пракси ЕСЉП. Оно има корен у начелу заштите од произвољности, одн. потреби да пресуда садржи разлоге који су довољни да одговоре на суштинске аспекте, чињеничне и правне, материјалне и процесне, аргументације странака у спору (*Ruiz Torija v. Spain*, случај бр. 18390/91, пресуда из 1994, ст. 29-30). Сврха права на образложену пресуду јесте да се странкама докаже да је њихова аргументација стварно саслушана (*Fomin v. Moldova*, случај бр. 36755/06, пресуда из 2011, ст. 22-34). Осим тога, образложена пресуда пружа странци могућност да затражи да одлуку преиспита апелациони суд. Једино ако је пресуда образложена може постојати јавни надзор над спровођењем правде (*Suominen v. Finland*, случај бр. 37801/97, пресуда из 2003, ст. 25-38).

Цитиране одлуке Уставног суда РС и ЕСЉП о повреди права на правично суђење кроз повреду забране арбитражног одлучивања и повреду права на образложену судску одлуку - примењиви су и на оспорено решење стечајног већа. Приликом доношења оспореног решења стечајно веће је тако произвољно применило право, да то утиче на правично суђење. Образложење оспореног решења стечајног већа је написано као да се односи на неку другу изреку, на неки други ожалбени предмет, а не на жалбу стечајног повериоца Илије Девећа. Из образложења наведеног решења не види се у ком делу је стечајно веће усвојило жалбу стечајног повериоца Илије Девећа. Стечајно веће је навело да је жалба основана, али стечајно веће не прихвата ниједан жалбени навод приликом одлучивања о жалби, нити поступа у складу са жалбом. Стечајно веће одлучује да се првостепено решење преиначи али се не види у чему се састоји преиначење, када се налаже брисање терета као у првостепеном решењу. У образложењу решења стечајног већа наводе се чињенице које немају никакав значај за изреку побијаног решења, а на основу дела

образложења да Закон о стечајном поступку не омогућава да суд донесе решење о брисању терета, стечајно веће не изводи било какав логичан закључак, већ налаже брисање терета. У оспореном решењу стечајног већа не наводи се ни процесни ни материјални основ за одлучивање стечајног већа на начин како је одлучено.

Дакле, комплетно образложење побијаног решења нема никакве везе са изреком побијаног решења, већ служи као својеврсни сувишни „украс“, правна бесмислица јер се своди на парадокс. Бертранд Расел („Истраживању и истине“ превод Владислав Николић, Откровење, Београд, 2008, 207) је рекао да „парадокси настају из реченица које изгледају као да означавају нешто, али не означавају ништа“. Тако и образложење решења стечајног већа садржи бројне чињенице о стечају стечајног дужника, које немају никакав значај за одлуку стечајног већа и једну једину реченицу која има значај („Закон о стечајном поступку, који се примењује у овом стечајном поступку, ни једном одредбом није прописао да стечајни судија налаже надлежној служби за катастар непокретности брисање терета, након извршене продаје имовине стечајног дужника“), коју стечајно веће не користи за одлуку по питању законитости решења стечајног судије. Изрека оспореног решења стечајног већа нема никакве везе са образложењем тог решења и служи му само као украс, привид да образложење постоји. Тако се долази до закључка да решење стечајног већа нема никакво упориште у изнетом правном ставу да Закон о стечајном поступку не прописује могућност да се одлуком суда констатује продаја и налаже брисање терета. Таква примена материјалног права представља негацију права, одн. не представља тумачење и примену правне норме (Закон о стечајном поступку), јер се своди на правило *ipse dixit*, – правило ауторитета (оно што каже стечајно веће), као супротност правном правилу или правилу законског разлога. У правној науци се правило *ipse dixit* везује за Цецероново дело „О природи богова“ (*De Natura deorum*), које је написано 45. п.н.е. (извор: Marcus Tullius Cicero, *De Natura deorum* (On the Nature of the Gods), transl. Francis Brooks, London, Methuen, 1896) и његово цитирање одговора Питагориних ученика, који када нису хтели да дају одговоре и образложење датих одговора на питања знатичељних или када нису знали који одговор да дају, одговарали су максимумом *ipse dixit* у значењу „тако је како је“, „зато што је он (Питагора) рекао“ или „тако је Питагора рекао“. Примена права без образложења представља грубу повреду права, а у конкретном случају доводи до примене права *contra legem*.

Једини закључак који се може извести је да је одлука стечајног већа донета не само без уважавања жалбених навода стечајног повериоца, које је стечајно веће оценило као основане, већ и без уважавања Закона о стечајном поступку. Ситуација када стечајно веће оцењује да је жалба стечајног повериоца Илије Девића основана, а потом доноси решење као да је жалба неоснована, пример је блатантне злоупотребе права.

Стечајно веће је донело решење у тексту које је било укидано решењима Привредног апелационог суда 8 Пвж 39/22 од 02.03.2022, 8 Пвж 42/22 од 02.03.2022, 8 Пвж 41/22 од 02.03.2022. и 8 Пвж 414/21 од 22.09.2021. у којима је другостепени суд јасно и доследно изнео став да према Закону о стечајном поступку нема основа да се судском одлуком констатује да је извршена продаја (следствено томе ни да су се створили услови за брисање терета), нити има основа да се налаже брисање терета из надлежних регистара. Стечајно веће је поновило раније погрешно донето решење стечајног судије, а да при томе није навело ниједну нову околност или разлог због којег би требало другачије одлучити у односу на правни став из цитираних решења Привредног апелационог суда. На описани начин, стечајно веће упорно истрајава у доношењу незаконитих решења о констатацији продаје и брисању терета, чиме су се

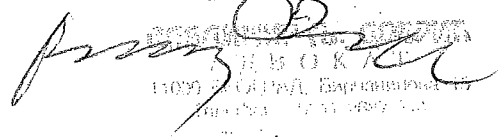
створили услови да Привредни апелациони суд усвоји жалбу и преиначи побијано решење стечајног већа.

Из свих наведених разлога, стечајни поверилац предлаже да стечајно веће у најкраћем року стави ван снаге побијано решење и предмет по изјављеној жалби проследи на одлучивање Привредном апелационом суду као надлежном другостепеном суду или да ову жалбу достави Привредном апелационом суду на мериторно одлучивање. У сваком случају, стечајни поверилац предлаже да се спровођење ожалбеног решења одложи до одлуке Привредног апелационог суда, јер могу настати ненадокнадиве штетне последице услед незаконитог поступања стечајног већа.

Стечајни поверилац предлаже да Привредни апелациони суд усвоји жалбу као основану.

Београд, 23.05.2022.

Пуномоћник Илије Девећа
Владимир Љ. Добрић, адв.

ПРЕДСЕДНИК СУДА
ВЛАДИМИР Љ. ДОБРИЋ
11000 БЕОГРАД, БАНКОВА ПУЛА 11
ТЕЛЕФОН: 011 26 11 000

Република Србија
ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
2. Ст.9/2010
13.05.2022. године
Нови Сад

Привредни суд у Новом Саду, у већу састављеном од судије Слободанке Комшић, председника већа, и судија Гордане Војновић Јовановић и Цревар Горана, чланова већа, у поступку стечаја над стечајним дужником АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД У СТЕЧАЈУ, са МБ 08041750 ПИБ100239349, Нови Сад, Новосадског партизанског одреда 1/А, решавајући по жалби Илије Девећа из Београда, кога заступа Владимир Љ. Добрић адвокат из Београда, Бирчанинова 15, изјављеним против решења стечајног судије Привредног суда у Новом Саду 2 Ст 9/2010 од 20.04.2022. године, на седници већа одржаној дана 13. маја 2022. године, донео је следеће

РЕШЕЊЕ

УСВАЈА СЕ жалба стечајног повериоца Илије Девећа и решење стечајног судије 2 Ст 9/2010 од 20.04.2022. године, се **ПРЕИНАЧАВА** и **РЕШАВА**:

УТВЂУЈЕ СЕ да је у току стечајног поступка продата имовина стечајног дужника АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД- У СТЕЧАЈУ, МБ 08041750 ПИБ 100239349, уписана у лист непокретности број 11622 КО Нови Сад I, објекти саграђени на парцели 3351/1, и парцела 3351/1, купцу MAT-REAL ESTATE DOO NOVI SAD, МБ 21027103, да је купац исплатио купопродајну цену у целости, тако да су се стекли услови за брисање свих терета.

БРИШУ СЕ СВИ ТЕРЕТИ уписани у лист непокретности број 11622 КО Нови Сад I, на објектима саграђеним на парцели 3351/1, и са парцеле број 3351/1.

Образложење

Првостепеним побијаним решењем, Ст 9/2010 од 20.04.2022. године, стечајни судија је наложио РГЗ Служби за катастар непокретности Нови Сад II да по правноснажности ожалбеног решења изврши упис брисања свих терета и свих забележби на непокретној имовини уписаних у Лист непокретности број 11622 КО Нови Сад I.

Благовременом жалбом од 21.04.2022. године, наведено решење побија стечајни поверилац Илија Девећ из Београда, из свих законом прописаних разлога, наводећи да је стечајни судија побијано решење донео без законског основа, јер одредбом члана 111. став 11. Закона о стечајном поступку, не овлашћује стечајног судију за доношење решења којим се налаже брисање терета и забележби, а о чему се више пута изјаснио и Привредни апелациони суд у својим одлукама, као и да је стечајни судија такво овлашћење добио тек након примене одредбе члана 133. став 2. Закона о стечају, који се не може ретроактивно

применити, јер се стечајни поступак над стечајним дужником спроводи по одредбама Закона о стечајном поступку.

У одговору на жалбу датом у поднеску од 05.05.2022. године, стечајни управник, оспорио је тачност и основаност жалбених навода.

Ценећи основаност изјављене жалбе стечајног повериоца Илије Девића из Београда од 21.04.2022. године, Веће налази да је иста основана.

Према стању у списима предмета, предлог за покретање стечаја над стечајним дужником, поднео је поверилац Чачанска банка а.д. Чачак, дана 14.11.2008. године, тако да се овај стечајни поступак спроводи у складу са одредбама Законом о стечајном поступку (Службени гласник Републике Србије 84/2004 и 85/2005).

Решењем Трговинског суда у Новом Саду Ст 27/2008 од 15.12.2008. године, отворен је стечајни поступак над стечајним дужником АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД, ово решење постало је правноснажно дана 29.01.2009. године.

Решењем Привредног суда у Новом Саду Ст 9/2010 од 31.08.2011. године, потврђено је усвајање измењеног плана реорганизације стечајног дужника у тексту од 29.6.2011. године, ово решење постало је правноснажно дана 08.10.2011. године.

Решењем Привредног суда у Новом Саду 2 Ст 9/2010 од 22.01.2021. године, које је потврђено Решењем Привредног апелационог суда 8 Пвж 275/2020 од 28.01.2021. године, проглашено је банкротство стечајног дужника.

У току стечајног поступка над стечајним дужником, извршена је продаја дела непокретне имовине стечајног дужника купцу MAT-REAL ESTATE DOO NOVI SAD, МБ 21027103, са којим је закључен Уговор о купопродаји дана 07.07.2021. године, купац је у целости исплатио купопродајну цену.

Одредбе члана 111. став 11. Закона о стечајном поступку, прописано је да се након исплате цене, на купца се преноси имовина без терета.

Закон о стечајном поступку, који се примењује у овом стечајном поступку, ни једном одредбом није прописано да стечајни судија налаже надлежној служби за катастар непокретности брисање терета, након извршене продаје имовине стечајног дужника.

На основу свега изложеног, стечајно веће је применом одредби члана 401. став 1. тачка 3 у вези са чланом 402. Закона о Парничном поступку, који се примењује сходно члану 5. Закона о стечајном поступку, донело одлуку као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК СТЕЧАЈНОГ ВЕЋА

Слободанка Комшић
Слободанка Комшић с.р.
за тачност отправка

Република Србија
ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
2. Ст.9/2010
20.04.2022. године
Нови Сад

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ, судија Владислав Куртек, у поступку стечаја над дужником АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД - У СТЕЧАЈУ, Нови Сад, Пут Новосадског партизанског одреда 1/а, дана 20.04.2021. године доноси следеће

РЕШЕЊЕ

НАЛАЖЕ СЕ РГЗ Служби за катастар непокретности Нови Сад I да по правноснажности решења изврши упис брисања свих терета и свих забележби на имовини уписаној у Лист непокретност број 11622 КО Нови Сад I.

Образложење

На основу обавештења стечајног управника од дана 09.07.2021. године, о томе да је извршена продаја непокретне имовине и то:

- 1) Објекат - зграда друмског саобраћаја (тзв. „Аутобуска станица“), у листу непокретности број 11622 означен под ред. број 1, спратности Пр+1, површине 4.921 м², уписан са правним статусом објекта који има одобрење за употребу, на којем се АТП Војводина а.д. Нови Сад - у стечају води као носилац права својине 1/1, изграђен на катастарској парцели 3351/1 К.О. Нови Сад 1, Пут Новосадског партизанског одреда 1а;
- 2) Објекти - остале зграде (тзв. Помоћни објекти), који у природи представљају монтажне кућице - портирнице, у листу непокретности број 11622 означени под редним бројем 2 површине 14 м², редним бројем 3 површине 8 м², и редним бројем 4 површине 13 м², уписани са правним статусом објекта који су изграђени без одобрења за градњу, на којима се АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД - У СТЕЧАЈУ води као држалац 1/1, изграђени на катастарској парцели 3351/1 К.О. Нови Сад 1, Пут Новосадског партизанског одреда 1а;
- 3) Интерна бензинска станица смештена на парцели 3351/1 К.О. Нови Сад 1, Пут Новосадског партизанског одреда 1а. Објекат није уписан у катастар непокретности. Објекат се састоји од два подземна резервоара за гориво запремине 50.000 и 100.000 л, два точиона места и монтажне кућице у којој је смештен систем за компијутерску контролу точења горива. Подземни резервоари су у власништву НИС а.д. Нови Сад;

4) Земљиште на катастарској парцели 3351/1 К.О. Нови Сад 1, Пут Новосадског партизанског одреда 1а. Површина земљишта је 2 ха 95 а 24 м². АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД - У СТЕЧАЈУ је уписана као носилац права коришћења 1/1. Број листа непокретности 11622

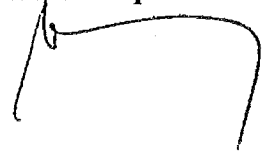
као и покретне имовине према спецификацији у прилогу број 3 Уговора о купопродаји од 07.07.2021. године купцу: MAT-REAL ESTATE DOO NOVI SAD, МАТИЧНИ БРОЈ: 21027103, ПИБ: 108575404, Нови Сад, Булевар Михајла Пупина 1, суд је у складу са чланом 111. став 11 Закона о стечајном поступку утврдио да су се стекли услови за брисање свих терета, с обзиром да се у складу са цитираном одредбом на купца преноси право својине на купљеној имовини, без обзира на раније уписе и без терета.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења дозвољена је жалба у року од осам дана од дана истицања на огласној табли суда Стечајном већу Привредног суда у Новом Саду.

Стечајни судија:

Владислав Куртек
За тачност отправка:

11. 04. 2022.

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
8 Пвж 39/22
02.03.2022. године
Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено обично дана _____ Рио _____	
Примерака _____ прилога _____	
ПРИМЉЕНО 01. 04. 2022	
Таксирано са _____ дн. Без таксе	
Мањак таксе од _____ динара	
Број _____ 201 _____	Потпис _____
Време: _____	

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Биљане Суботић, председника већа, судије Миле Ђорђевић и судије Јасмине Ђурђевић, чланова већа, у поступку стечаја над стечајним дужником Аутотранспортно предузеће „ВОЈВОДИНА“ А.Д. Нови Сад, из Новог Сада, решавајући по жалби повериоца Илије Девића из Београда, чији је пуномоћник Владимир Љ. Добрић, адвокат из Београда, изјављеној против првостепеног решења Ст 9/10 од 09.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2022. године, донео је следеће:

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Привредног суда у Новом Саду СТ 9/2010 од 09.07.2021. године,

Образложење

Првостепеним решењем 2 Ст 9/10 од 09.07.2021. године, ставом I изреке констатовано је да је део имовине стечајног дужника, у Уговору наведене као:

Непокретна имовина:

- 1) Објекат-зграда друмског саобраћаја (тзв. "Аутобуска станица"), у листу непокретности број 11622 означен под ред. Број 1, спратности Пр+1, површине 4.921 м², уписан са правним статусом објекта који има одобрење за употребу, на којем се АТП Војводина а.д. Нови Сад - у стечају води као носилац права својине 1/1, изграђен на катастарској парцели 3351/К.О. Нови Сад 1, Пут новосадеког партизанског одреда 1а;
- 2) Објекти-остале зграде (тзв. Помоћни објекти), који у природи представљају монтажне кућице - портирнице, у листу непокретности број 11622 означени под редним бројем 2 површине 14м², редним бројем 3 површине 8м², и редним бројем 4 површине 13 м², уписани са правним статусом објекта који су изграђени без одобрења за изградњу, на којима се АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД - У СТЕЧАЈУ води као држалац 1/1, изграђени на катастарској парцели 3351/1 К.О. Нови Сад 1, Пут новосадеког партизанског одреда 1а;
- 3) Интерна бензинска станица смештена на парцели 3351/1 К.О. Нови Сад 1, Пут новосадеког партизанског одреда 1а. Објекат није уписан у катастар непокретности. Објекат се састоји од два подземна резервоара за гориво запремине 50.000 и 100.000 л, два точиона места и монтажне кућице у којој је смештен систем за компјутерску контролу точења горива. Подземни резервоари су у власништву НИС а.д. Нови Сад.
- 4) Земљиште на катастарској парцели 3351/1 К.О. Нови Сад 1, Пут новосадеког партизанског одреда 1а. Површина земљишта је 2 ха 95 а 24 м². АУТОТРАНСПОРТНО

ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД - У СТЕЧАЈУ је уписана као носилац права коришћења 1/1. Број листа непокретности 11622

и покретна имовина: Према спецификацији у прилогу број 3 Уговора о купопродаји од 07.07.2021. године продата купцу: Mat-Real Estate doo Novi Sad, Нови Сад, Булевар Михајла Пупина бр. 1.

Ставом III изреке наложио је РГЗ Служби за катастар непокретности Нови Сад I да по правноснажности решења изврши упис брисања свих терета и свих забележби на наведеној имовини из става I уписаној у лист непокретности број 11622 КО Нови Сад I.

Жалбом предатом непосредно суду дана 15.07.2021. године, наведено решење из свих законом прописаних разлога, побија поверилац Илија Девећ. У образложењу жалбе указује да није било законских услова да стечајни суд констатује да је дошло до продаје имовине и које имовине. Наводи да се првостепени суд приликом доношења ожалбеног решења формално позвао на одредбу члана 111. став 11. Закона о стечајном поступку, а суштински је применио одредбу члана 133. став 13. Закона о стечају, која се не може ретроактивно примењивати, што је супротно и правном ставу Привредног апелационог суда из решења Пвж 278/2021. Указује да Закон о стечајном поступку не даје процесно овлашћење стечајном судији за доношење такве одлуке, јер надлежност за одлучивање о дозвољености уписа у катастар непокретности има катастар непокретности, а не суд. У смислу жалбених навода предложио је да првостепени суд побијано решење укине.

Одговором на жалбу стечајни дужник је у целости оспорио наведену жалбу.

Испитујући побијано решење у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку а у вези са чланом 5 Закона о стечајном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба основана.

Према наводима образложења побијаног решења, на основу обавештења стечајног управника од дана 09.07.2021. године, те уплате у целости купопродајне цене, првостепени суд је у складу са чланом 111. став 11. Закона о стечајном поступку утврдио да су се стекли услови за брисање свих терета, с обзиром да се у складу са цитираном одредбом на купца преноси право својине на купљеној имовине, без обзира на раније уписе и без терета, као и без икаквих обавеза насталих пре извршене купопродаје, укључујући пореске обавезе, ка и обавезе према привредним субјектима пружаоцима услуга од општег интереса које се односе на купљену имовину.

Одредбом члана 111 Закона о стечајном поступку регулисан је поступак продаје имовине стечајног дужника, па су и прописане све радње које је стечајни управник дужан да предузме, као и права повериоца у односу на предузете радње стечајног управника, те надлежност у одлучивању уколико повериоци изјаве приговор на предузете радње стечајног управника.

Чланом 111. Закона о стечајном поступку прописано је да, кад купац исплати цену на купца се преноси имовина без терета.

Закон о стечајном поступку не прописује да се по извршеној продаји судском одлуком констатује да је продаја извршена, те да се истом налаже брисање терета у одговарајући регистар.

Важећим Законом о стечају, а који се у конкретном поступку стечаја не примењује, као основ за стицање права својине над имовином која је купљена у поступку стечаја предвиђа решење суда којим се констатује да је извршена продаја и налаже упис брисања терета и упис одговарајућег права у корист купца.

Према одредбама Закона о стечајном поступку, с обзиром да исти не прописује да се по извршеној продаји судском одлуком констатује да је продаја извршена, основ стицања права купца у поступку продаје је уговор. Када купац исплати цену на купца се преноси имовина без терета.

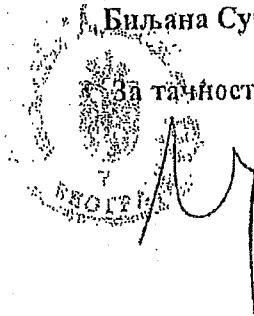
Из тих разлога, ценећи да у конкретном случају није било законског основа ни овлашћења првостепеног суда да донесе побијано решење, другостепени суд је побијано првостепено решење укинуо применом одредби члана 401 Закона о парничном поступку, који се примењује на основу одредбе члана 5 Закона о стечајном поступку, без потребе враћања на поновни поступак.

МВ/СБ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА

Д. Биљана Суботић, с. р.

За тачност отправка

11. 04. 2022

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
8 Пвж 42/22
02.03.2022. године
Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено обично дана _____ Рпо _____ Примерака _____ прилога _____	
ПРИМЉЕНО 01. 04. 2022	
Таксирано са _____ днн. Без таксе Мањак таксе од _____ динара	
Број _____ 201 _____	Потпис _____
Време: _____	

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Биљане Суботић, као председника већа, судије Миле Ђорђевић и судије Јасмине Ђурђевић, као чланова већа, у поступку стечаја над стечајним дужником Аутотранспортно предузеће „ВОЈВОДИНА“ АД Нови Сад – у стечају, из Новог Сада, Пут новосадског партизанског одреда 1/А, решавајући по жалби стечајног повериоца Илије Девића, чији је пуномоћник Владимир Љ. Добрић, адвокат из Београда, изјављеној против првостепеног решења Ст. 9/2010 од 27.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2022. године, донео је следеће:

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Привредног суда у Новом Саду Ст. 9/2010 од 27.10.2021. године.

Образложење

Првостепеним решењем 2 Ст 9/2010 од 27.10.2021. године стечајни судија је по предлогу стечајног управника, ставом I изреке констатовао да је део покретне и непокретне имовине стечајног дужника, и то:

- Покретне ствари према спецификацији у прилогу број 3 Уговора о купопродаји од 26.03.2021. године

- Непокретна имовина:

1. Објекат - зграда друмског саобраћаја (тзв. "Нови сервис за аутобусе"), у листу непокретности број 11622 означен под редним бројем 1, спратности Пр, површине 2821 m², уписан са правним статусом објекта који има одобрење за употребу, на којем се АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД - У СТЕЧАЈУ, Нови Сад, Пут новосадског партизанског одреда 1/А води као носилац права својине 1/1, изграђен на катастарској парцели 3351/2 К.О. Нови Сад 1, у Новом Саду, Пут новосадског партизанског одреда 1/А;

2. Објекат-остале зграде (тзв. "Објекат за третман воде") који је у листу непокретности број 11622 означен под редни број 2,спратности ПР, површине 71 m², уписан са правним статусом објекта изграђеног без одобрења за изградњу, на којем АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД - У СТЕЧАЈУ, Нови Сад, Пут новосадског партизанског одреда 1/А води као држалац 1/1, изграђен на кат. Парцели 3351/2 К.О. Нови Сад 1, у Новом Саду, Пут новосадског партизанског одреда 1/А;

3. Земљиште на катастарској парцели 3351/2 К.О. Нови Сад 1, Пут новосадског партизанског одреда 1/А, Пут новосадског партизанског одредба 1/А, површине

земљишта је 1 ха 22 а 04 м², АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД - У СТЕЧАЈУ, Нови Сад, Пут новосадског партизанског одреда 1/А је уписана као носилац права коришћења 1/1, број листа непокретности 11622;

продата купцу МАТ - REAL ESTATE DOO NOVI SAD, из Новог Сада, Булевар Михајла Пупина 1.

Ставом II изреке наложено је РГЗ – Служби за катастар непокретности Нови Сад 1 да по правноснажности решења изврши упис брисања свих терета и свих забележби на непокретној имовини: објекту под бројем 1 на катастарској парцели 3351/2, објекту под бројем 2 на катастарској парцели 3351/2, земљишту на катастарској парцели 3351/2, уписаних у лист непокретности бр. 11622 КО Нови Сад 1.

Ставом III наложено је Агенцији за привредне регистре – Регистру заложног права на покретним стварима и правима да по правноснажности решења изврши брисање заложних права уписаних решењем Зл. 4530/07 од 17.07.2007. године и решењем Зл 4534/07 од 28.06.2007. године.

Жалбом предатом суду 09.11.2021. године, наведено решење из свих законом прописаних разлога побија поверилац Илија Девић. У жалби указује да није било законских услова да стечајни суд констатује да је дошло до продаје имовине и које имовине. Наводи да је побијано решење стечајни суд донео, а да пре тога није ставио ван снаге решење 2 Ст 9/2010 од 01.04.2021. године. Указује да су оба наведена решења неоснована из истих разлога због којих је Привредни апелациони суд решењем 8 Пвж 414/21 од 22.09.2021. године укинуо решење Привредног суда у Новом Саду 2 Ст 9/2010 од 01.04.2021. године. Наводи да се у образложењу побијаног решења суд формално позвао на одредбу члана 111, став 11. Закону о стечајном поступку, а суштински је применио одредбу члана 133, став 13. и 14. Закона о стечају, која се не може ретроактивно примењивати сходно члану 207, став 1. У смислу жалбених навода предложио је да другостепени суд побијано решење укине.

Одговором на жалбу стечајни дужник је у целости оспорио наведену жалбу.

Ценећи основаност изјављене жалбе стечајног повериоца Илије Девића од 09.11.2021. године, другостепени суд је ценио да је иста основана.

Одредбом члана 111. Закона о стечајном поступку регулисан је поступак продаје имовине стечајног дужника, па су и прописане све радње које је стечајни управник дужан да предузме, као и права повериоца у односу на предузете радње стечајног управника, те надлежност у одлучивању уколико повериоци изјаве приговор на предузете радње стечајног управника.

Чланом 111. Закона о стечајном поступку прописано је и да, кад купац исплати цену на купца се преноси имовина без терета.

Закон о стечајном поступку не прописује да се по извршеној продаји судском одлуком констатује да је продаја извршена, те да истом налаже брисање терета у одговарајући регистар.

Важећим Законом о стечају, а који се у конкретном поступку стечаја не примењује, као основ за стицање права својине над имовином која је купљена у поступку стечаја предвиђа решење суда којим је констатује да је извршена продаја и налаже упис брисања терет и упис одговарајућег права у корист купца.

Према одредбама Закона о стечајном поступку, с обзиром да исти не прописује да се по извршеној продаји судском одлуком констатује да је продаја извршена, основ стицања права купца у поступку продаје је уговор. Кад купац исплати цену на купца се преноси имовина без терета.

8 Пвж 42/22

Из тих разлога, ценећи да у конкретном случају није било законског основа, ни овлашћења првостепеног суда да донесе побијано решење, другостепени суд је побијано првостепено решење укинуо применом одредбе члана 401. Закона о парничном поступку, који се примењује на основу одредбе члана 5. Закона о стечајном поступку, без потребе враћања на поновни поступак.

МБ/ЈО

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Биљана Суботић, с.р.

За тачност отправка

11. 04. 2022

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
8 Пвж 41/22
02.03.2022. године
Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено обично дана _____ Рно _____	
Примерака _____ прилога _____	
ПРИМЉЕНО 01. 04. 2022	
Таксирано са _____ дин. Без таксе	
Мањак таксе од _____ динара	
Број _____ 201 _____	Потпис _____
Време: _____	

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Биљане Суботић, као председника већа, судије Миле Ђорђевић и судије Јасмине Ђурђевић, као чланова већа, у поступку стечаја над стечајним дужником Аутотранспортно предузеће „Војводина“ АД Нови Сад, из Новог Сада, решавајући по жалби повериоца Илије Девића, чији је пуномоћник Владимир Добрић, адвокат из Београда, изјављеној против првостепеног решења 2 Ст 9/2010 од 27.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Привредног суда у Новом Саду 2 Ст. 9/2010 од 27.10.2021. године.

Образложење

Првостепеним решењем Привредног суда у Новом Саду 2 Ст 9/2010 од 27.10.2021. године, стечајни судија је по предлогу стечајног управника, ставом I изреке констатовао да је део имовине стечајног дужника, у Уговору наведене као:

Непокретна имовина:

1) Објекат - зграда друског саобраћаја (тзв. "Стари сервис за аутобусе"), у листу непокретности број 11622 означен под редним бројем 1, спратности Пр, површине 2118 м², уписан са правним статусом објекта преузетог из земљишних књига, на којем се АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЊЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД - У СТЕЧАЈУ, Нови Сад, Пут новосадског партизанског одреда 1/А води као носилац права својине 1/1, изграђен на катастарској парцели 3351/3, К.О. Нови Сад 1 у Новом Саду, Пут новосадског партизанског одреда 1 а;

2) Објекат - зграда друског саобраћаја (тзв. "Стара управна зграда"), у листу непокретности број 11622 означен под редним бројем 2, спратности II, површине 504м², са правним статусом објекта изграђеног без одобрења за изградњу, на којем се АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЊЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД - У СТЕЧАЈУ, Нови Сад, Пут новосадског партизанског одреда 1/А води као држалац 1/1, изграђен на катастарској парцели 3351/3, К.О. Нови Сад 1 у Новом Саду, Пут новосадског партизанског одреда 1а;

3) Објекат - тзв. "Стара благајна" приближне површине 100 м². Објекат је чврсте градње. Није укњижен. Објекат се налази на катастарској парцели 3351/3, К.О. Нови Сад 1 у Новом Саду, Пут новосадског партизанског одреда 1 а;

4) Објекат - Мерно регулациона станица приближне површине 40 м². Објекат је мање челичне конструкције постављене на АБ темељима. Није укњижен. Објекат се

налази на катастарској парцели 3351/3, К.О. Нови Сад 1 у Новом Саду, Пут новосадског партизанског одреда 1а.

5) Земљиште на катастарској парцели 3351/3 К.О. Нови Сад 1, Пут новосадског партизанског одреда 1а. Површина земљишта је 1 ха 56а 68м². АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД - У СТЕЧАЈУ, Нови Сад, Пут новосадског партизанског одреда 1/А је уписано као носилац права коришћења 1/1. Број листа непокретности 11622;

и покретна имовина: Према спецификацији у прилогу број 3 Уговора о купопродаји од 26.03.2021. године продата купцу „Евро Дом“ д.о.о, Каћ, ул. Жарка Ловића бар. 27а.

У ставу II изреке наложено је РГЗ Служби за катастар непокретности Нови Сад II да по правноснажности решења изврши упис брисања свих терета и свих забележби на непокретној имовини: објекту под бројем 1 на катастарској парцели 3351/3, објекту бр. 2 на катастарској парцели 3351/3, земљишту на катастарској парцели 3351/3, уписаних у Лист непокретности бр. 11622 КО Нови Сад I.

Благовременом жалбом предатом суду дана 09.11.2021. године, наведено решење из свих законом прописаних разлога, побија стечајни поверилац Илија Девих. У образложењу жалбе указује да није било законских услова да стечајни суд констатује да је дошло до продаје имовине и које имовине. Наводи да се првостепени суд приликом доношења ожалбеног решења формално позвао на одредбу члана 111. став 11. Закона о стечајном поступку, а суштински је применио одредбу члана 133. став 13. и 14. Закона о стечају, која се не може ретроактивно примењивати сходно члану 207. став 1. Закона о стечају, што је супротно и правном ставу Привредног апелационог суда из решења 8 Пвж 414/21 од 22.09.2021. године. У смислу жалбених навода предложио је да првостепени суд побијано решење укине.

Одговором на жалбу стечајни дужник и Еуро Дом, Каћ, су у целости оспорили наведену жалбу.

Испитујући побијано решење у смислу одредби члана 386. Закона о парничном поступку, а у вези са чланом 5. Закона о стечајном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба основана.

Одредбом члана 111. Закона о стечајном поступку, регулисан је поступак продаје имовине стечајног дужника, па су и прописане све радње које је стечајни управник дужан да предузме, као и права повериоца у односу на предузете радње стечајног управника, те надлежност у одлучивању уколико повериоци изјаве приговор на предузете радње стечајног управника.

Поред тога, чланом 111 Закона о стечајном поступку је прописано да, кад купац исплати цену на купца се преноси имовина без терета.

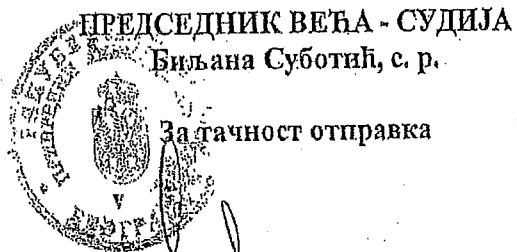
Закон о стечајном поступку не прописује да се по извршеној продаји судском одлуком констатује да је продаја извршена, те да се истом налаже брисање терета у одговарајући регистар.

Важећим Законом о стечају, а који се у конкретном поступку стечаја не примењује, као основ за стицање права својине над имовином која је купљена у поступку стечаја предвиђа решење суда којим се констатује да је извршена продаја и налаже упис брисања терета и упис одговарајућег права у корист купца.

Према одредбама Закона о стечајном поступку, с обзиром да исти не прописује да се по извршеној продаји судском одлуком констатује да је продаја извршена, основ стицања права купца у поступку продаје је уговор. Кад купац исплати цену на купца се преноси имовина без терета.

Из тих разлога ценећи да у конкретном случају није било законског основа ни овлашћења првостепеног суда да донесе побијано решење, другостепени суд је побијано првостепено решење укинуо применом одредби члана 401, Закона о парничном поступку, који се примењује на основу одредбе члана 5. Закона о стечајном поступку, без потребе враћања на поновни поступак.

МВ/СР

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
8 Пвж 414/21
22.09.2021. године
Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом препоручено	
обично дана _____ Р/но _____	
Примерака _____ прилога _____	
ПРИМЉЕНО 18. 10. 2021	
Таксирано са _____ дин. Без таксе	
Мањак таксе од _____ динара	
Број _____ 201 _____	Потпис _____
Време: _____	

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Биљане Суботић, председника већа, судије Миле Ђорђевић и судије Јасмине Ђурђевић, као чланова већа, у поступку стечаја над стечајним дужником Аутотранспортно предузеће Војводина а.д. Нови Сад, из Новог Сада, решавајући по жалби повериоца Илије Девића изјављеној против првостепеног решења Ст 9/10 од 16.04.2021. године и решења од 01.04.2021. године, на седници већа одржаној 22.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

I УКИДА СЕ решење Привредног суда у Новом Саду Ст 9/10 од 16.04.2021. године.
II УКИДА СЕ решење Привредног суда у Новом Саду Ст 9/10 од 01.04.2021. године.

Образложење

Првостепеним решењем Ст 9/10 од 01.04.2021. године стечајни судија је по предлогу стечајног управника, ставом I изреке констатовао да је део покретне и непокретне имовине стечајног дужника, наводећи о којој конкретно имовини је реч, продата купцу Мат – Реал Естате д.о.о. Нови Сад из Новог Сада, ставом II изреке утврдио да је купац Мат Реал Естате д.о.о. Нови Сад стекао право својине на непокретним стварима, као и на покретним стварима из става I изреке. Ставом III изреке наложио је РГЗ Служби за катастар непокретности Нови Сад да по правноснажности решења изврши упис брисања свих терета и свих забележби на непокретној имовини из става I, ставом IV наложио РГЗ Служби за катастар непокретности Нови Сад да по правноснажности решења изврши упис права својине на непокретностима из става I изреке. Ставом V изреке наложио је Агенцији за привредне регистре - Регистру заложног права на покретним стварима и правима да по правноснажности решења изврши брисање заложног права.

Жалбом предатом пошти дана 08.04.2021. године, а која је у суд дошла дана 09.04.2021. године наведено решење из свих законом прописаних разлога побија поверилац Илија Девић указујући да је исто донето супротно одредбама Закона о стечајном поступку, јер према одредбама наведеног закона није било законских услова да стечајни суд констатује да је дошло до продаје имовине и које имовине, као ни да утврди да је истом купац стекао право својине, на који начин је дуплирао правни основ за пренос права својине, јер то у конкретном поступку стечаја може бити само уговор. Жалбом се у битном указује да је Уговор о промету непокретности закључен између стечајног дужника и купца имовине стечајног дужника, продате у стечају, не може производити правно дејство према одредби члана 4 Закона о промету непокретности јер није оверен пред јавним бележником.

Одговором на жалбу стечајни дужник је у целости оспорио наведену жалбу.

Решењем првостепеног суда Ст 9/10 од 16.04.2021. године одбачена је жалба Илије Девића 12.04.2021. године изјављена против решења Привредног суда у Новом Саду Ст 9/10 од 01.04.2021. године.

Благовременом жалбом наведено решење побија стечајни поверилац Илија Девећ, указујући да је исто донето уз погрешну примену одредаба Закона о парничном поступку и погрешно утврђено чињенично стање, с обзиром да је стечајни поверилац жалбу предао пошти дана 08.04.2021. године а не 12.04.2021. године, како то наводи првостепени суд.

Испитујући побијано решење у смислу одредби члана 386 Закона о парничном поступку а у вези са чланом 5 Закона о стечајном поступку, Привредни апелациони суд налази да су изјављене жалбе основане.

Имајући у виду да из стања у списима произлази да је првостепено решење којим је констатовао продају првостепени суд донео дана 01.04.2021. године и истог дана га истакао на огласну таблу суда, правилно првостепени суд закључује да је рок од 8 дана за изјављивање жалбе на ово решење почео да тече дана 02.04.2021. године и да је текао закључно са 09.04.2021. године, а пошто није била обавезна лична достава повериоцу, с обзиром да из стања у списима произлази да је жалбу на решење од 01.04.2021. године поверилац предао пошти дана 08.04.2021. године, а што произлази из пријемног печата првостепеног суда на самој жалби, а коју је непосредно суду пошта доставила дана 09.04.2021. године, то другостепени суд указује да је погрешан закључак првостепеног суда да је изјављена жалба неблаговремена.

Из наведених разлога, ценећи да је изјављена жалба благовремена, поднета у законом прописаном року, другостепени суд је првостепено решење Ст 9/10 од 16.04.2021. године донето на основу погрешно утврђеног чињеничног стања уз погрешну примену одредби 32 Закона о стечајном поступку укинуо.

Даље, ценећи основаност изјављене жалбе стечајног повериоца Илије Девећа од 08.04.2021. године, а против решења првостепеног решења од 01.04.2021. године, другостепени суд је ценио да је иста основана.

Одредбом члана 111 Закона о стечају регулисан је поступак продаје имовине стечајног дужника, па су и прописане све радње које стечајни управник дужан да предузме, као и права повериоца у односу на предузете радње стечајног управника, те надлежност у одлучивању уколико повериоци изјаве приговор на предузете радње стечајног управника.

Закон о стечајном поступку не прописује да се по извршеној продаји судском одлуком констатује да је продаја извршена, те да се истом налаже брисање терета и упис права коју је купац стекао у одговарајући регистар. Важећим Законом о стечају, а који се у конкретном поступку стечаја не примењује, као основ за стицање права својине над имовином која је купљена у поступку стечаја предвиђа решење суда којим се констатује да је извршена продаја и налаже упис брисања терета и упис одговарајућег права у корист по купца. Према одредбама Закон о стечајном поступку, с обзиром да исти не прописује да се по извршеној продаји судском одлуком констатује да је продаја извршена, основ стицања права купца у поступку продаје је уговор.

Из тих разлога, ценећи да у конкретном случају није било законског основа ни овлашћења првостепеног суда да донесе побијано решење, другостепени суд је побијано првостепено решење укинуо применом одредби члана 401 Закона о парничном поступку, који се примењује на основу одредбе члана 5 Закон о стечајном поступку, без потребе враћања на поновни поступак.

БС/МР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА

Биљана Суботић, с. р.

За тачност отправка оверена

Заједничка адвокатска канцеларија
"ДОБРИЋ"
Београд, ул. Бирчанинова бр. 15

ПРИМЉЕНО: 22.02.2021

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
8 Пвж 275/20
28.01.2021. године
Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ	
Предато лично, поштом претворачено	
обично дана _____ Рао _____	
Примерака _____ прилога _____	
ПРИМЉЕНО 17. 02. 2021	
Таксирано са _____ дн. Без таксе	
Мањак таксе од _____ динара	
Број _____ 201 _____	Потпис _____
Време _____	

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Биљане Суботић, председника већа, судије Миле Ђорђевић и судије Тијане Поповић, као чланова већа, у поступку стечаја над стечајним дужником Аутотранспортно предузеће Војводина ад Нови Сад, из Новог Сада, Новосадско партизанског одреда 1а, решавајући по жалби Илије Девића из Београда, кога заступа адвокат Владимир Љ. Добрић из Београда, Бирчанинова, 15, изјављеној против решења Привредног суда у Новом Саду Ст 9/2010 од 30.06.2020. године, на седници већа одржаној дана 28.01.2021. године, донео је следеће:

РЕШЕЊЕ

I УКИДА СЕ решење стечајног већа Привредног суда у Новом Саду Ст 9/2010 од 30.06.2020. године у целости.

II УКИДА СЕ решење стечајног већа Привредног суда у Новом Саду Ст 9/10 од 11.05.2020. године у целости.

III УКИДА СЕ решење стечајног судије Привредног суда у Новом Саду Ст 9/10 од 22.01.2020. године у ставу I изреке, без враћања на поновно одлучивање.

IV ОДБИЈА СЕ жалба стечајног повериоца Илије Девића из Београда и решење Привредног суда у Новом Саду Ст 9/10 од 22.01.2020. године у ставу II изреке се **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Привредни суд у Новом Саду, стечајно веће решењем Ст 9/10 од 30.06.2020. године одбацило је жалбу Илије Девића изјављену против решења стечајног већа Привредног суда у Новом Саду Ст 9/10 од 11.05.2020. године, као недозвољену.

Благовременом жалбом наведено решење у целости, због битне повреде одредаба парничног поступка побија стечајни поверилац Илија Девић, указујући да је погрешно веће првостепеног суда ценило своју надлежност, указујући да није надлежно да одлучује по жалби на решење стечајног судије Ст 9/10 од 22.01.2020. године, а у коме је обустављен поступак примене плана реорганизације и одређено да се поступак над стечајним дужником настави банкротством.

Привредни суд у Новом Саду, стечајно веће решењем Ст 9/10 од 11.05.2020. године, ставом I изреке укинуло је у ставу I решење Привредног суда у Новом Саду Ст 9/10 од 22.01.2020. године, без враћања на поновно одлучивање и ставом II изреке потврдило у ставу II изреке решење Привредног суда у Новом Саду Ст 9/10 од 22.01.2020. године.

Благовременом жалбом наведено решење стечајног већа у целости, из свих законом прописаних разлога побија стечајни поверилац Илија Девећ преко пуномоћника. Жалбом се указује да је првостепени суд, стечајни судија у свом решењу Ст 9/10 од 22.01.2020. године дао погрешну правну поуку, указујући да стечајно веће није надлежно за доношење одлуке о жалби изјављеној на решење стечајног судије од 22.01.2020. године. Предложио је да другостепени суд укине побијано решење и поступи као надлежан другостепени орган по жалби на решење стечајног судије од 22.01.2020. године.

Привредни суд у Новом Саду, стечајни судија, решењем Ст 9/10 од 22.01.2020. године, ставом I изреке обуставио је примену плана реорганизације стечајног дужника Аутотранспортно предузеће Војводина ад Нови Сад из Новог Сада, чије је усвајање потврђено решењем Привредног суда у Новом Саду Ст 9/10 од 31.08.2011. године и ставом II изреке одредио да се поступак настави банкротством стечајног дужника, те наложио стечајном управнику Николи Павловићу да предузме радње с циљем продаје преостале имовине стечајног дужника.

Благовременом жалбом наведено решење у целости побија стечајни поверилац Илија Девећ из Београда из свих законом прописаних разлога, са предлогом да другостепени суд, прво цени да је реч о погрешној правној поуци, и да након тога усвоји наводе жалбе и укине побијано решење. У битном се жалбом указује да је првостепени суд обуставио примену плана реорганизације, а да није окончао покренут поступак измене и допуне наведеног плана, а који су суду поднети 22.08.2013. године. Сматра да је суд био дужан ставити на гласање поднете измене и допуне плана, па тек након одлучивања о наведеном, одлучити да ли су испуњени услови за наставак поступка стечаја банкротством. Такође се жалбом указује да је првостепени суд погрешно применио одредбу чл. 138. Закона о стечајном поступку, указујући да је било места примени одредби наведеног члана и законом прописаних мера, без обзира на чињеницу да ли је примена плана истекла или не. У ситуацији када се већина поверилаца изјашњавала да је реорганизација повољнији поступак намирања од банкрота, жалилац указује да је то суд морао имати у виду при доношењу побијане одлуке. Такође указује да није ценио чињеницу да суд није побијаним решењем утврдио да ли стечајни дужник поступа у складу са мерама плана, указујући да је покренуо поступке управо ради накнаде штете, односно ради уновчења имовине која је била предвиђена планом, што значи да је преузео све мере предвиђене планом. Жалбом се указује да је побијаним решењем и погрешно примењено материјално право и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, да је у року за примену плана стечајни дужник предузео све мере предвиђене планом, те чињеница што парнични поступци нису окончани, а чија успешност окончавања би значајно побољшала положај стечајног дужника и утицала на успешније даље извршење обавеза по плану, није кривица стечајног дужника.

Испитујући наводе жалбе изјављене против решења стечајног већа првостепеног суда од 30.06.2020. године, примењујући одредбе чл. 402. Закона о парничном поступку, а која се примењује на основу примене одредбе чл. 5. Закона о стечајном поступку, другостепени суд налази да је жалба основана.

Правилно се жалбом указује да је побијано решење донето погрешном применом одредби Закона о стечајном поступку.

Побијаним решењем првостепени суд је жалбу изјављену против решења стечајног већа првостепеног суда од 11.05.2020. године одбацило ценећи да је иста недозвољена, обзиром да је решење од 11.05.2020. године стечајно веће донело као другостепени орган у овом поступку, а које се даље не може побијати жалбом.

Основано се жалбом стечајног повериоца Илије Девића указује да је решењем првостепеног суда, стечајног судије Ст 9/10 од 22.01.2020. године дата погрешна правна поука.

Одредбом чл. 139. Закона о стечајном поступку, а који члан се налази у делу закона којим се регулише поступање по плану реорганизације, прописано је да стечајни судија доноси решење о започињању банкротства.

Одредбом чл. 32. ст. 1. Закона о стечају, прописано је да се против решења може изјавити жалба, стечајном већу уколико је овим законом одређена апелациона надлежност стечајног већа, односно другостепеном суду, ако овим законом није другачије одређено.

Како је у конкретном случају жалба изјављена против решења стечајног судија, донетог у складу са овлашћењима стечајног судије прописаним одредбом чл. 139. Закона о стечајном поступку, а који члан не прописује апелациону надлежност стечајног већа првостепеног суда, то произлази да је за одлучивање по жалби на решење стечајног судије из чл. 139. Закона о стечају, надлежан другостепени суд.

Из тих разлога другостепени суд је ценио да је решење стечајног већа првостепеног суда Ст 9/10 од 30.06.2020. године донето погрешном применом одредби Закона о стечајном поступку, из којих разлога је ставом првим изреке исто укинуо.

Решење стечајног већа првостепеног суда од 11.05.2020. године, а којим је одлучивао по жалби на решење стечајног судије од 22.01.2020. године, из истих разлога, по оцени другостепеног суда, донето је супротно одредби чл. 32. и 139. Закона о стечајном поступку, од стране стечајног већа као ненадлежног органа за одлучивање по жалби, из којих разлога је другостепени суд исто у целисти укинуо.

Испитујући решење стечајног судије првостепеног суда Ст 9/10 од 22.01.2020. године, по жалби стечајног повериоца Илије Девића, другостепени суд је ценио да је жалба неоснована.

Првостепено решење стечајног судије Ст 9/10 од 22.01.2020. године није захваћено битном повредом одредаба парничног поступка прописано чл. 374. ст. 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд пази по службеној дужности. Неосновано се жалбом указује да је побијано решење захваћено битном повредом одредаба Закона о парничном поступку пописано чл. 374. ст. 2. тач. 12. овог Закона. По мишљењу другостепеног суда, изрека побијаног решења је јасна, а које је образложење донето у складу са стањем у списима, и дати су разлози које прихвата и другостепени суд.

Према стању у списима предмета, предлог за покретање стечаја над стечајним дужником, поднео је поверилац „Чачанска банка“ ад Чачак, дана 14.11.2008. године, тако да се овај стечајни поступак спроводи у складу са одредбама Закона о стечајном поступку („Службени гласник Републике Србије“, бр. 84/2004 и 85/2005). Решењем Трговинског суда у Новом Саду Ст 27/2008 од 15.12.2008. године, отворен је стечајни поступак над стечајним дужником Аутотранспортно предузеће Војводина акционарско друштво Нови Сад, а које решење постало је правноснажно дана 29.01.2009. године. У току стечајног дужника стечајни управник је поднео предлог да се даљи ток стечаја над стечајним дужником спроведе реорганизацијом у складу с планом реорганизације. Решењем Привредног суда у Новом Саду Ст 9/2010 од 31.08.2011. године, потврђено је усвајање измењеног плана реорганизације стечајног дужника у тексту од 29.06.2011. године, ово решење постало је правноснажно дана 08.10.2011. године. Усвојеним планом реорганизације предвиђено је да ће се план реорганизације спровести најдуже у року од 7 година, рачунајући од дана његовог усвајања у две фазе, и то: прва фаза почиње да тече осмог дана од дана доношења решења о усвајању плана реорганизације, и траје све до доношења одлуке о преусмеравању међумесног

аутобуског саобраћаја на објекат Аутобуска станица у складу са Уговором, а најдуже у року од 2 године. Друга фаза траје до доношења одлуке преусмеравању међумесног аутобуског саобраћаја на објекат Аутобуска станица у складу са Уговором па до потпуног намирења поверилаца, а најдуже до истека пете године од почетка друге фазе реализације. Рок за реализацију плана реорганизације стечајног дужника истекао је дана 08.10.2018. године.

Из стања у списима произлази да је први предлог за измену и допуну плана реорганизације суду достављен дана 22.08.2013. године од стране поверилаца „Credit Agricole Banke“, која у класи различитих поверилаца има учешће од 57,70% и „Комерцијалне банке“ која у класи првој има учешће у проценту од 20,75%. Из садржине наведеног предлога произлази да су предлагачи предлагали да се промени део плана који се односи на другу фазу реализације плана, тако што ће се на основу бизнис плана приступити спровођењу ове друге фазе, да се приступи усвајању даљих измена плана од стране већих свих поверилаца по класама, те да уколико се не наступи промена у другој фази због неусвајања бизнис плана, створиће се услови да се над стечајним дужником прогласи банкротство. Предлогом за измену плана се указује да одржавање стечајног дужника у редовном пословању, те евентуални успех у реализацији наплате штете у поступцима у спору са Градом Новим Садом, довело би до даље наплате потраживања поверилаца, а банкрот би значио неодложно уновчавање целокупне имовине.

Предлогом од 09.09.2013. године повериоци „Будућност“ ад Нови Сад и „Техноматтерм“ доо Нови Сад предложили су конкретне измене и допуне плана у вези са мерама и реализације спровођења плана, те намирења поверилаца.

Из стања у списима произлази да је предлагач измене плана реорганизације, поверилац „Будућност“ ад Нови Сад, поднеском од 16.12.2019. године доставио суду обавештење да је истекао рок трајања плана реорганизације дана 08.10.2018. године, да нису у целости спроведене мере које је план предвиђао, пре свега наплата дуга поверилаца стечајног дужника у целости, већ само делимично. Обзиром да сматра да више нису испуњени услови за измену плана, да се план не спроводи, да предлагачи измене плана „Credit Agricole Banka“ и „Комерцијална банка“ нису усагласили своје предлоге за измену плана, предложио је да се одржи рочиште и настави спровођење стечаја над стечајним дужником банкротством. Поверилац „Hold Co Two“ доо Београд, а који је стекао потраживање првобитног повериоца „Banca Intesa“ ад Београд, остао је код раније поднетог обавештења о непримењивању плана поднетом од стране првобитног повериоца. На рочишту одржаном дана 18.12.2019. године, а поводом предложених измена плана реорганизације, предлагач измена „Будућност“ ад Нови Сад остао је код предлога да се поступак настави банкротством, а предлагач „Credit Agricole Banka“ је истакао да сматра да договор са осталим повериоцима није могућ и да на даље нема нових доказних предлога са овим поступком. Првостепени суд је наведено рочиште закључио.

Стечајни управник, изјашњавајући се на предлог повериоца „Будућност“ ад Нови Сад, да се настави стечајни поступак банкротством обавестио је првостепени суд да од дела имовине стечајног дужника која је предвиђена за уновчење, 70% није уновчено, да је у досадашњем парничном поступку који је стечајни дужник водио против Града Новог Сада наплаћено 390.000.000,00 динара, од којих су намирени повериоци 2. исплатног реда у проценту 2,63% од укупно признатих потраживања, док су повериоци 1. исплатног реда, различити повериоци и повериоци 4. исплатног реда делимично намирени са 13,01% од укупно признатих потраживања. Стечајни управник обавестио је суд да су у просеку укупно намирени повериоци у проценту од 15,64%, од укупно признатих потраживања. Из изјашњења стечајног управника произлази да је

основа и концепт плана било покретања рада Аутобуске станице кроз измештање међумесног и међународног саобраћаја на ову станицу, до које реализације није дошло, што значи да најважнији сегмент плана није реализован. Сматра да за своје целокупно трајање, обзиром да је план истекао 08.10.2018. године, план се није реализовао у претежном делу.

Поверилац Илија Девид, изјашњавајући се на предлог повериоца „Будућност“ ад Нови Сад да се поступак настави банкротством, истом се противио, указујући да нису испуњени услови за доношење наведене одлуке, да и даље трају парнични поступци за наплату даље штете од Града Новог Сада, а све у вези са одлуком Града Новог Сада да на другачији начин регулише међуградски аутобуски саобраћај, те премести аутобуску станицу. Такође указује да поступак спровођења стечаја банкротством не би био у интересу ни стечајних ни разлучних поверилаца. Оспорио је наводе да се план реорганизације не примењује, указујући да је суд у обавези да примени одредбу чл. 138. Закона о стечајном поступку, а којим је банкротство последња мера коју суд може применити, али свакако не пре него што примени друге законом прописане мере.

На рочишту поводом обавештавања о непримењивању плана реорганизације, предлагач је остао у свему код предлога да се поступак настави банкротством, након чега је стечајни судија првостепеног суда донео побијано решење.

Првостепени суд је приликом оцене испуњености услова за примену одредбе чл. 138. Закона о стечајном поступку, а имајући у виду околност да је рок за примену плана реорганизације истекао 08.10.2018. године, као и да није дошло до реализације претежног дела мера усмерених на продају имовине која је за то намењена, да није дошло до реализације мере која се односи на започињање рада Аутобуске станице, па тако и до ситуације у којој би стечајни дужник могао да обавља делатност из које би остварио приход, те намиривао остале повериоце, ценио да су испуњени услови за доношење побијане одлуке.

Одредба чл. 138. Закона о стечајном поступку у ст. 1. прописује да уколико стечајни дужник не поступа по одредбама усвојеног плана, сваки поверилац или друго лице које има правни интерес може поднети суду обавештење о непримењивању усвојеног плана, након чега суд прослеђује обавештење стечајном дужнику и управнику и у року од 5 дана заказује расправу о томе. Ставом 2. одредбе овог члана прописано је да ако суд утврди да стечајни дужник не поступа по одредбама плана, може наложити стечајном дужнику да поступи по плану и да отклони последице претходног непоступања по плану, стечајном управнику да преузме контролу над стечајним дужником, настави поступак банкротством стечајног дужника и предузимање других мера у циљу отклањања последица непоступања по плану реорганизације у складу са законом.

Ценећи наводе жалбе другостепени суд налази да је правилно првостепени суд, имајући у виду да је рок за примену плана реорганизације истекао, ценио да нису испуњени услови да се одреди било која мера предложена од стране повериоца Илије Девид, а прописана одредбом чл. 138. Закона о стечајном поступку. Примена наведеног члана подразумева претходни услов да стечајни дужник не поступа по одредбама усвојеног плана, што значи да рок за примену плана и даље траје.

У конкретном случају, према садржини плана предвиђено је извршење плана у периоду од 08.10.2011. године до 08.10.2018. године, што значи да је рок за извршење плана истекао закључно са 08.10.2018. године. Усвојени план, потврђен првостепеним решењем има снагу извршне исправе и нови је уговор у међусобним односима поверилаца и стечајног дужника, те је његова садржина у делу који се односи на рок у коме план треба да се изврши, такође извршна исправа која указује до ког момента

стечајни дужник према повериоцима мора испунити обавезе предузете планом реорганизације. У конкретном случају, у току поступка није било спорно да је рок за примену плана истекао 08.10.2018. године, што значи да није реч о ситуацији непоступања по плану за време трајања примене плана, већ након њеног истека.

Имајући у виду чињенично стање утврђено у првостепеном поступку, обзиром да из извештаја стечајног управника, а који извештај је сагласан са обавештењима других поверилаца, произлази да је уновчено само 30% од планом предвиђене имовине, да су повериоци укупно намирењени 15,64%, а да није покренут најважнији сегмент плана који се односи на покретање рада Аутобуске станице, као и да је рок за примену плана истекао закључно са 08.10.2018. године, да план није реализован у претежном делу, то је правилан закључак првостепеног суда да су испуњени услови да се поступак стечаја над стечајним дужником настави банкротством.

Погрешан је закључак стечајног судије да су испуњени услови за обуставу примене плана реорганизације, обзиром да је рок његовог извршења истекао, па није било ни потребе за доношење ове одлуке, из којих разлога је другостепени суд укинуо првостепено решење од 22.01.2020. године у ставу I изреке, без потребе враћања на поновни поступак.

Неосновано се жалбама указује да је побијано решење незаконито због тога што суд претходно није одлучио о поднетим предлозима за измену плана.

Из стања у списима, из садржине наведених предлога произлази да ниједан од предлога не садржи измену плана у смислу даљег продужења његових рокова, већ се измене плана тичу мера предвиђених планом и детаља њихове евентуалне реализације. У сваком случају, један од предлагача је „Будућност“ ад Нови Сад је свој предлог повукао, предлагач „Credit Agricole Banka“ заједнички предлог са „Комерцијалном банком“ није уредио достављањем усаглашеног текста, а на рочишту одржаном по наведеном предлогу дана 18.12.2019. године је и одустао од свих доказних предлога. Из тих разлога, ценећи да су неки од предлагача измена од наведених предлога одустали, неки нису уредили и усагласили заједнички предлог, правилно је првостепени суд у даљем току поступка, имајући у виду да је у међувремену рок за примену плана реорганизације истекао, утврдио да су испуњени услови да се поступак стечаја над стечајним дужником настави банкротством.

При доношењу другостепеног решења суд је имао у виду и наводе жалбе који се тичу парничних поступака у којима је стечајних дужник парнична страна, те навода да ће у по исходу наведених поступака стечајни дужник наплатити штету коју потражује од Града Новог Сада, те потенцијални успех тих поступака у вези са намирењем поверилаца овде стечајног дужника, као и наводе жалбе да су повериоци заинтересовани да се поступак не спроводи банкротством, али је ценио да исти не утичу на другачије решење. Ово стога што сви наводи се тичу пословања стечајног дужника, а која пословања или парнични поступци се нису реализовали за време трајања плана реорганизације, па ни до дана доношења побијаног решења.

Трајање плана реорганизације није продужено, па је правилно првостепени суд ценио да су испуњени услови да се поступак стечаја настави банкротством, јер је истекао рок за примену плана реорганизације, а план није у претежном делу извршен. Наведено по мишљењу другостепеног суда, упркос противљењу неких од поверилаца, и без обзира на разлоге који су евентуално довели до неизвршења плана реорганизације, су без даљег значаја и не могу утицати на другачије решење. Усвојени План реорганизације је извршна исправа за међусобно поверилачке и дужничке односе стечајног дужника и његових поверилаца наведених у плану. То се односи и на одредбу плана која одређује рок примене плана, јер је он од значаја за крајњу доспелост обавеза поверилаца према стечајном дужнику, као и за оцену извршења

предложених мера, а које су обавезе стечајног дужника према осталим повериоцима. Како је неспорно да је у конкретном случају рок за примену плана истекао, а план није извршен у претежном делу, то су по оцени другостепеног суда поступак стечаја може на даље спровести једино банкротством.

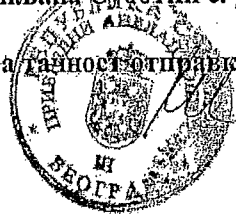
Из наведених разлога, другостепени суд је применом одредбе чл. 401. Закона о парничном поступку, у вези са одредбом чл. 5. Закона о стечајном поступку, донео одлуку као у изреци решења.

БС/ЈВ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА

Биљана Суботић с. р.

За тачност отпрајка

29. 05. 2020

Република Србија
ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ

2. Ст.9/2010

11.05.2020. године

Нови Сад

Привредни суд у Новом Саду, у већу састављеном од судије Слободанке Комшић, председника већа, и судија Стоје Кузмановић и Гордане Војновић Јовановић, чланова већа, у поступку стечаја над стечајним дужником АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД, са МБ 08041750 ПИБ 100239349, Нови Сад, Новосадског партизанског одреда 1/А, решавајући по жалби стечајног повериоца Илије Девића из Београда, кога заступа Владимир Љ. Добрић адвокат из Београда, Бирчанинова 15, изјављеној против решења Привредног суда у Новом Саду 2 Ст 9/2010 од 22.01.2020. године, на седници већа одржаној дана 11. маја 2020. године, донео је следеће

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ у ставу I решење Привредног суда у Новом Саду 2 Ст 9/2010 од 22.01.2020. године, без враћања на поновно одлучивање.

ПОТВРЂУЈЕ СЕ у ставу II решење Привредног суда у Новом Саду 2 Ст 9/2010 од 22.01.2020. године.

Образложење

Првостепеним побијаним решењем у првом ставу, обуставља се примена плана реорганизације стечајног дужника АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД чије је усвајање потврђено решењем Привредног суда у Новом Саду Ст 9/2010 од 31.08.2011. године, а у другом ставу је одлучено да се поступак наставља банкротством стечајног дужника АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД, и уједно се налаже стечајном управнику да предузме радње са циљем продаје преостале имовине стечајног дужника.

Благовременом жалбом, наведено решење побија стечајни поверилац Илија Девић из Београда, преко пуномоћника, због битне повреде одредби стечајног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се жалба усвоји као основана, укине побијано решење и врати стечајном судији на поновно одлучивање. У образложењу жалбе наводи се да се бита повреда правила стечајног поступка огледа се у томе што је првостепеним решењем суд обуставио примену плана реорганизације стечајног дужника а да није окончан покренути поступак измена и допуна предметног плана реорганизације поднетог дана 22.08.2013. године, као и по другом предлогу за допуну и измену плана реорганизације од 27.03.2014. године. Подносилац жалбе

такође наводи да битна повреда одредби стечајног поступка постоји и у делу погрешне примене члана 138. Закона о стечајном поступку, наводећи да је стечајни судија пропустио да пре доношења ожалбеног решења наложи стечајном дужнику и стечајном управнику да предузму једну од мера прописаних овом одредбом, а све у циљу реализације мера прописаних планом реорганизације, па је из тог разлога суд погрешно изједначио услове из одредбе члана 138. став 1. Закона о стечајном поступку, са истеком рока предвиђеног за примену планираних мера, па је на тај начин погрешно утврђивао одлучну чињеницу за примену члана 138. Закона о стечајном поступку, а што је даље довело и до погрешног образложења лобијаног решења, тако да у том делу постоји битна повреда поступка и жалбени разлог према сходној примени члана 374 став 2. тачка 12) Закона о парничном поступку.

У жалби се даље наводи, да се погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање огледа у томе што је суд пропустио, да по предлогу Илије Девића датом преко пуномоћника на рочишту одржаном дана 22.01.2020. године, да од Града Новог Сада затражи одговор да ли је Град Нови Сад доставио писани одговор по допису стечајног дужника од 25.04.2018. године, који је садржао предлог мера за покретање рада новоизграђене аутобуске станице. Наведеним дописом је предложено трајно решавање статуса новоизграђене аутобуске станице, а као могући модел решења предвиђено је јавно-приватно партнерство између Града Новог Сада и АТП Војводина. Подносилац жалбе сматра да је ово битна чињеница, од које у највећој мери зависи намирење потраживање поверилаца стечајног дужника.

Непотпуно утврђено чињенично стање, по мишљењу подносиоца жалбе, односи се и у томе, што је суд пропустио да утврди да је стечајни дужник у време трајања примене плана реорганизације покренуо више парничних поступака за накнаду штете, те да би у случају успешног окончања само једног парничног поступка за накнаду штете био наплаћен износ који би био довољан за намирење 100% потраживања свих поверилаца. Тако да би у том случају план реорганизације био у потпуности реализован, без потребе да се продаје имовина која служи за обављање основне делатности, а стечајни дужник би могао да настави да послује без икаквих ограничења. Тако да је по мишљењу подносиоца жалбе, због овако погрешно утврђеног чињеничног стања суд погрешно применио и материјално право- члан 138. став 1. и став 2. Закона о стечајном поступку.

Одговор на жалбу стечајног повериоца Илије Девића дао је разлучни поверилац CREDIT AGRICOLE BANKA SRBIJA AD NOVI SAD, путем пуномоћника из редова адвоката.

У свом одговору на жалбу, разлучни поверилац је навео да сматра да је жалба у целости неоснована а жалбени наводи су нетачни, као и да је чињенично стање утврђено у ожалбеној одлуци погрешно квалификовано од стране подносиоца жалбе, у циљу стварања погрешне слике о фактичком стању и процесном лимбу у ком се стечајни поступак налазио до момента доношења ожалбеног решења. Разлучни поверилац наводи да приликом доношења ожалбеног решења, суд није учинио битне повреде одредби стечајног поступка, већ напротив да је суд поступао другачије, односно да је по протеку рока за примену плана реорганизације доносио одлуке по предлогу за измену плана од 22.08.2013. године и 28.02.2014. године, поступао би супротно одредбама Закона о стечајном поступку. Разлучни поверилац је такође навео да би у конкретном случају, када је истекао временски рок важења плана реорганизације, као битан елемент плана, целисходност евентуалне судске одлуке о примени другачијих мера из члана 138. став 2. Закона о стечајном поступку, био би у директној супротности са императивним прописима.

Разлучни поверилац је такође навео да у ситуацији када је план реорганизације фактички неизвршив, када је истекао временски рок важења плана, престао битан елемент плана реорганизације, не постоји законска могућност да се изврши продужетак трајања с обзиром да је протекло више од 14 месеци од истека важења а по протеклу временског рока важења није могуће подносити и расправљати о новим предлозима измена плана, а не постоје процесни услови и могућност доношења одлуке по основу које ће се план реорганизације ставити ван снаге, тако да је као једина могућа правна последица примењена одредба члана 138. Закона о стечајном поступку, да се даљи ток стечајног поступка спроведе банкротством стечајног дужника.

У односу на наводе подносиоца жалбе, а који се односе на парничне поступке које је стечајни дужник покренуо у току трајања примене плана реорганизације, разлучни поверилац сматра да су наводи подносиоца жалбе неосновани, јер у свим покренутим парничним поступцима, судови су у првом степену одбили тужбене захтеве као неосноване, а другостепени Привредни апелациони суд потврдио је првостепене судске одлуке.

Разлучни поверилац сматра да постоје објективне препреке у заснивању уговорног односа Града Новог Сада и стечајног дужника, јер у периоду од 12 година, Град Нови Сад ниједном није исказао спремност за постизање договора са стечајним дужником, а у правноснажним судским одлукама, првостепени судови наводе да је Град Нови Сад свој став о не измештању аутобуског саобраћаја базирао на ставу Врховног касационог суда и утврђеној ништавости закљученог уговора са стечајним дужником, и предложио да се жалба повериоца Илије Девића одбије у целости као неоснована.

Испитујући законитост и правиност побијаног решења у складу са одредбом члана 386. и 402. Закона о парничном поступку, које одредбе се примењују сходно члану 5. Закона о стечајном поступку, веће налази да је жалба стечајног повериоца Илије Девића неоснована.

Према стању у списима предмета, предлог за покретање стечаја над стечајним дужником, поднео је поверилац Чачанска банка а.д. Чачак, дана 14.11.2008. године, тако да се овај стечајни поступак спроводи у складу са одредбама Законом о стечајном поступку (Службени гласник Републике Србије 84/2004 и 85/2005).

Решењем Трговинског суда у Новом Саду Ст 27/2008 од 15.12.2008. године, отворен је стечајни поступак над стечајним дужником АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД, ово решење постало је правноснажно дана 29.01.2009. године.

У току стечајног поступка стечајни управник је поднео предлог да се даљи ток стечаја над стечајним дужником спроведе реорганизацијом у складу са планом реорганизације. Решењем Привредног суда у Новом Саду Ст 9/2010 од 31.08.2011. године, потврђено је усвајање измењеног плана реорганизације стечајног дужника у тексту од 29.6.2011. године, ово решење постало је правноснажно дана 08.10.2011. године.

Усвојеним планом реорганизације предвиђено је да ће се план реорганизације спровести најдуже у року од 7 година, рачунајући од дана његовог усвајања у две фазе, и то: прва фаза почиње да тече осмог дана од дана доношења решења о усвајању плана реорганизације, и траје све до доношења одлуке о преусмеравању међумесног аутобуског саобраћаја на објекат Аутобуска станица у складу са Уговором; а најдуже у року од две године. Друга фаза траје до доношења одлуке о преусмеравању међумесног аутобуског саобраћаја на објекат

Аутобуска станица у складу са Уговором па до потпуног намирења поверилаца, а најдуже до истека пете године од почетка друге фазе реализације. Рок за реализацију плана реорганизације стечајног дужника истекао је дана 08.10.2018. године.

Поднеском од 16.12.2019. године, поверилац БУДУЋНОСТ АД Нови Сад, је суду доставио обавештење о томе да се план реорганизације стечајног дужника не примењује. Он је навео да је рок у коме је требао да се реализује предметни план, истекао 08.10.2018. године, да нису у целости спроведене мере које план предвиђа. Поверилац је предложио да се поступак настави спровођењем стечаја над стечајним дужником од стране стечајног управника. Обавештење о не примењивању плана реорганизације стечајног дужника, дана 24.05.2017. године, суду је доставио и поверилац BANCA INTESA AD Београд, које није у међувремену разматрано, с обзиром да је банка уступила своје потраживање утврђено у овом стечајном поступку правном лицу HeldCo Two DOO Београд. Стицалац је 21.01.2020. године, након позива суда, изјавио да остаје у целости код обавештења поднетог од стране правног претходника. Стечајни судија је у поступку припреме рочишта, заказаног за 22.01.2020. године, затражио извештај стечајног управника о реализацији плана реорганизације, који се о томе изјаснио поднеском од 23.12.2019. године. Поводом поднетих обавештења, подносилац жалбе изјаснио се поднеском од 14.01.2020. године, као и на рочишту одржаном дана 22.01.2020. године, када се противио предлогу за наставак поступка банкротством стечајног дужника. По одржаном рочишту стечајни судија уз примену одредбе члана 138, став 1, тачка 3) донео решење којим се у првом ставу обустављена примена плана реорганизације стечајног дужника, а у другом ставу се поступак наставља банкротством стечајног дужника и уједно се налаже стечајном управнику да предузме радње са циљем продаје преостале имовине стечајног дужника. Стечајни судија је своју одлуку образложио чињеницом да је рок за примену плана реорганизације истекао, тако да више нема услова ни да се усвоји нека од мера предложених од стране Илије Девина, а то је да се наложи стечајном дужнику да у одређеном року поступи по плану, односно да отклони последице претходног не поступања, односно да се стечајни управник овласти да преузме контролу над стечајним дужником. Наведене мере би имале правног смисла у случају да је спровођење плана још у току, односно да није истекао рок за његову примену. Сама околност да је рок за који је требао да се реализује истекао упућује на закључак да се по поменутом плану није поступило, сем делимично. Стечајни судија је такође навео, да је у одређеном временском периоду дата могућност да повериоци стечајног дужника, како различити, тако и стечајни, поднесу заједнички предлог за измену првобитно усвојеног плана, међутим до дана доношења ожалбене одлуке није дошло до усаглашавања њихових међусобних ставова, због чега предметне измене првобитног плана реорганизације нису усвојене.

Према оцени већа, стечајни судија није имао основа да обустави примену плана реорганизације стечајног дужника, чији рок извршења протекао још 08. 10.2018. године, па је из тог разлога и укинуло решење у првом ставу, без враћања на поновно одлучивање.

Према оцени већа, правилно је поступио стечајни судија када је одлучио да се даљи ток стечаја над стечајним дужником спроведе банкротством, и разлоге које је дао за своју одлуку веће прихвата у целини.

Одредбом члана 138, став 2, тачка 3) Закона о стечајном поступку, прописано је да ако суд утврди да стечајни дужник не поступа по одредбама плана реорганизације, може наложити наставак поступка банкротством стечајног дужника.

Правилно је стечајни судија поступио, када је по обавештењу поверилаца да је протекао рок

за извршења плана реорганизације стечајног дужника заказао расправу о обавештењу и након тога донео одлуку да се наставк стечајног поступка над стечајним дужником спроведе банкротством.

Неосновани су наводи жалбе да је учињена битна повреда правила стечајног поступка, јер је ожалбеним решењем суд обуставио примену плана реорганизације стечајног дужника а да није окончан покренути поступак измена и допуна предметног плана реорганизације поднетог дана 22.08.2013. године, као и по другом предлогу за допуну и измену плана реорганизације од 27.03.2014. године, јер је стечајни судија од септембра 2013. године, па до децембра 2019. године, одржао више рочишта за разматрање и гласање о изменама и допунама плана реорганизације стечајног дужника, али ни на једном одржаном рочишту повериоци нису исказали спремност да гласају о предложеним изменама и допунама плана реорганизације стечајног дужника.

Неосновани су наводи жалбе, да је приликом доношења ожалбеног решења, учињена битна повреда одредаба стечајног поступка, и да је погрешно примењена одредба члана 138. Закона о стечајном поступку, јер је стечајни судија пропустио да пре доношења ожалбеног решења наложи стечајном дужнику и стечајном управнику да предузму једну од мера прописаних овом одредбом, а све у циљу реализације мера прописаних планом реорганизације, па је из тог разлога суд погрешно изједначио услове из одредбе члана 138. став 1. Закона о стечајном поступку са истеком рока предвиђеног примену планираних мера, па је на тај начин погрешно утврђивао одлучну чињеницу за примену члана 138. Закона о стечајном поступку. Стечајни судија није имао законског основа да наложи стечајном дужнику и стечајном управнику да предузму једну од мера прописаних одредбом члана 138. Закона о стечајном поступку, а све у циљу реализације мера прописаних планом реорганизације, јер је рок за извршење плана протекао још 08.11.2018. године.

Неосновани су наводи жалбе, да је стечајни судија пре доношења ожалбеног решења, а по предлогу Илије Девића датом преко пуномоћника на рочишту одржаном дана 22.01.2020. године, требао да од Града Новог Сада затражи одговор, да ли је Град Нови Сад доставио писани одговор по допису стечајног дужника од 25.04.2018. године, који је садржао предлог мера за покретање рада новоизграђене аутобуске станице. Наведеним дописом је предложено трајне решавање статуса новоизграђене аутобуске станице, а као могући модел решења предвиђено је јавно-приватно партнерство између Града Новог Сада и АТП Војводина. У досадашњем току стечајног поступка, јасно је да постоје објективне препреке у заснивању уговорног односа Града Новог Сада и стечајног дужника, јер Град Нови Сад ниједном није исказао спремност за постизање договора са стечајним дужником, а суд ни једном својом радњом не може да утиче на доношење одлука Града Новог Сада, па ни на одлуку о прихватању или не прихватању предлога стечајног дужника о покретање рада новоизграђене аутобуске станице.

Неосновани су и наводи жалбе, да би у случају успешног окончања само једног парничног поступка за накнаду штете био наплаћен износ који би био довољан за намирење 100% потраживања свих поверилаца. Тако да би у том случају план реорганизације био у потпуности реализован, без потребе да се продаје имовина која служи за обављање основне делатности, а стечајни дужник би могао да настави да послује без икаквих ограничења. У свим покренутим парничним поступцима, покренутим од стране стечајног дужника, против Града Новог Сада, пред овим судом, суд је у првом степену одбио тужбене захтеве стечајног дужника као неосноване, а другостепени Привредни апелациони суд потврдио је првостепену судску одлуку.

На основу свега изложеног, стечајно веће на основу одредбе члана 11. став 1. тачка б) Закона о стечајном поступку, налази да је на потпуно и правилно разјашњено чињенично стање, без апсолутно битних повреда, правилном применом материјалног права, стечајни судија донео решење о наставку стечајног поступка над стечајним дужником банкротством, те је сходном применом одредбе члана 401. став 1. тачка 2) Закона о парничном поступку, а увези са одредбом члана 5. Закона о стечајном поступку одлучио као изреци у ставу другом.

ПРЕДСЕДНИК СТЕЧАЈНОГ ВЕЋА

Слободанка Комшић с.р.
за тачност отправака

10. 07. 2020

Република Србија
ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
2. Ст 9/2010
30.06.2020. године
Нови Сад

Привредни суд у Новом Саду, у већу састављеном од судије Слободанке Комшић, председника већа, и судија Стоје Кузмановић и Гордане Војновић Јовановић, чланова већа, у поступку стечаја над стечајним дужником АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД, са МБ 08041750 ПИБ 100239349, Нови Сад, Новосадског партизанског одреда 1/А, решавајући по жалби стечајног повериоца Илије Девића из Београда, кога заступа Владимир Љ. Добрић адвокат из Београда, Бирчанинова 15, изјављеној против решења стечајног већа Привредног суда у Новом Саду 2 Ст 9/2010 од 11.05.2020. године, на седници већа одржаној дана 30. јуна 2020. године, донео је следеће

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба Илије Девића изјављена против решења стечајног већа Привредног суда у Новом Саду 2 Ст 9/2010 од 11.05.2020. године, као недозвољена

Образложење

Побијаним решењем 2 Ст 9/2010 од 11.05.2020. године, стечајно веће је одлучујући по жалби повериоца Илије Девића на решење стечајног судије 2 Ст 9/2010 од 22.01.2020. године, донео другостепено решење, којим је у првом ставу, укинуло решење стечајног судије, у коме је одлучено да се обуставља примена плана реорганизације стечајног дужника без враћања на поновно одлучивање, а у другом ставу потврдило је решење стечајног судије, у коме је одлучено да се поступак наставља банкротством стечајног дужника АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД, и уједно се налаже стечајном управнику да предузме радње са циљем продаје преостале имовине стечајног дужника.

Поступак у овој правној ствари се води по одредбама Закона о стечајном поступку (Службени гласник Републике Србије број 84/2004 и број 85/2005).

Стечајни поверилац Илија Девић из Београда, преко пуномоћника, дана 01.06.2020. године, уложио је жалбу против решења стечајног већа 2 Ст 9/2010 од 11.05.2020. године, због битне повреде одредби стечајног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да другостепени суд усвоји жалбу као основану, укине решење стечајног већа 2 Ст 9/2010 од 11.05.2020. године и решење стечајног судије 2 Ст 9/2010 од 22.01.2020. године, и врати их стечајном судији на поновно одлучивање.

У образложењу жалбе између осталог, се наводи се да се бита повреда правила стечајног поступка огледа се у томе што је о жалби повериоца на решење стечајног судије одлучивало стечајно веће а не другостепени суд, како је то прописано одредбом члана 32. став 1. Закона о стечајном поступку, као и што решење стечајног већа не садржи поуку о правном леку.

Одговор на жалбу стечајног повериоца Илије Девића, дао је разлучни поверилац CREDIT AGRICOLE BANKA SRBIJA AD NOVI SAD, путем пуномоћника из редова адвоката, наводећи између осталог, да су жалбени наводи неосновани, да Закон о стечајном поступку, јасно поставља границе делокруга рада првостепеног судије, и стечајног већа као другостепене инстанце, али и границе законских овлашћења свих поверилаца, у којима исти могу предузимати радње ради заштите интересе и имовине стечајног дужника, па је предложио да суд жалбу повериоца одбаци као недозвољену, будући да је иста изјављена против другостепеног решења стечајног већа којом је правноснажно одлучено о даљем спровођењу стечајног поступка банкротством стечајног дужника, против које одлуке не постоји законска могућност изјављивања правног лека.

Испитујући законитост и правилност побијаног решења у складу са одредбом члана 386. 401. став 1. тачка 1), 402. и члана 399. став 4. Закона о парничном поступку, које одредбе се примењују сходно члану 5. Закона о стечајном поступку, веће налази да жалба стечајног повериоца Илије Девића није дозвољена.

Одредбом члана 30. став 1. Закона о стечајном поступку, прописано је да се у стечајном поступку доноси решење и закључак, а ставом 2. истог члана прописано је да се решењем одлучује о стечајном поступку.

Одредбом члана 32. став 1. Закона о стечајном поступку прописано је да се против решења може изјавити жалба стечајном већу уколико је овим законом одређена апелациона надлежност стечајног већа, односно другостепеном суду, ако овим законом није другачије одређено.

Одредбом члана 5. Закона о стечајном поступку, прописано је да се у стечајном поступку сходно примењују одредбе закона којим се уређује парнични поступак, ако овим законом није другачије одређено.

Одредбом члана 399. став 4. Закона о парничном поступку, прописано је да против решења другостепеног суда није дозвољена жалба.

Одредбом члана 401. став 1. тачка 1) Закона о парничном поступку, прописано је да решавајући по жалби, другостепени суд може да одбаци жалбу као неблагоприятну, непотпуну или недозвољену.

Одредба члана 32. став 1. Закона о стечајном поступку, је потпуно јасна. Према тој законској одредби против решења се може изјавити жалба стечајном већу, о којој стечајно веће одлучује. Стечајно веће је одлучивало по жалби на мериторну одлуку стечајног судије, решење 2 Ст 9/2010 од 22.01.2020. године, којим је у првом ставу, одлучено да се обуставља примена плана реорганизације стечајног дужника, а у другом ставу, да се поступак наставља банкротством стечајног дужника АУТОТРАНСПОРТНО ПРЕДУЗЕЋЕ ВОЈВОДИНА АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО НОВИ САД, и уједно се налаже стечајном управнику да предузме радње са циљем продаје преостале имовине стечајног дужника, као другостепени орган, и донело решење којим

је у првом ставу, укинуло решење стечајног судије без враћања на поновно одлучивање, а у другом ставу потврдило решење стечајног судије, у коме је одлучено да се поступак наставља банкротством стечајног дужника, тако да је у свему је испоштовано уставно начело о двостепености одлучивања у поступку по жалби.

Имајући у виду да је одлучивање у другом степену, о жалби на решење донето од стране стечајног судије, у стечајном поступку поверено у делокруг стечајног већа, није дозвољена жалба против решења стечајног већа којом је одлучено по жалби повериоца на мериторну одлуку стечајног судије.

На основу свега изложеног, стечајно веће је жалбу повериоца Илије Девидића на решење стечајног већа 2. Ст 9/2010 од 11.05.2020. године, одбацио као недозвољену, на основу овлашћења из одредбе члана 401. став 1, тачка 1), а у вези са чланом 399. став 4. Закона о парничном поступку, а у вези са одредбом члана 5. Закона о стечајном поступку, а све у вези са чланом 32. став 1. Закона о стечајном поступку одлучио као изреци у ставу другом.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења дозвољена је жалба у року од 8 дана од дана пријема преписа решења, Приредном Апелационом суду и путем овог суда.

ПРЕДСЕДНИК СТЕЧАЈНОГ ВЕЋА

Слободанка Комшић с.р.
за тачност отправке

